

LIVIU-FLORIAN JIANU

ALTER IUDA

SEMĂNĂTORUL
Editura online - Iulie 2011

APROAPELE MEU, IUDA

Părintele Cleopa Ilie: "Ce să fac?"

Jos, în Grădina Ghetsimani,
Te vindem iar, cu un sărut,
Și-n loc de rugă, primim banii,
Și facem ce e de făcut –

Ne spânzurăm clipă de clipă
De noi cuvinte și idei -
Dar pe Golgota, crucea țipă:
"Voi sunteți niste farisei!"

Nemuritori, dormind cu vise,
În jurul Tău, printre măslini,
Primim cu pleoapele închise
O mărturie de lumini –

Și ne-am trezi, dar este iarnă,
Și ne-am culca, dar e Cuptor,
Privim la noi, printr-o lucarnă,
Nemuritorii care mor –

Jos, în Grădina Ghetsimani,
Te vindem iar, cu un sărut,
Și-n loc de rugă, primim banii,
Și facem ce e de făcut –

27 august 2008

PENTRU APROAPELE MEU IUDA

Pentru aproapele meu Iuda, care sunt,
Te rog întâia dată pe pământ –
Lui, iartă-i toată lepădarea grea,
Infernului, dă-i mila Ta!

Ce ar mai fi pe Lumea bună, de iertat,
Fără de mine, Iuda, cel bogat?
Și dacă eu nici nu aș exista,
Infernului, dă-i mila Ta!

Pentru aproapele meu Iuda, pentru care
Nu s-a aprins pe lume, lumânare –
Lui, celui care-n veci se va muștra,
Infernului, dă-i mila Ta!

Pentru aproapele meu Iuda, care sunt,
Te rog întâia dată pe pământ –
Lui, iartă-i toată neputința sa,
Infernului, dă-i mila Ta!

Pentru aproapele meu Iuda, milă, Sfinți!
Noi avem TOT – el, treizeci de arginți -
Și pe Iisus îl vindem tot așa,
Infernului, dă-i mila Ta!

29 august 2008

PARTY-UL DOMNULUI

Când struguri am adus unui levit,
Și-o pâine pe altarul gol, am pus,
Flămânzii lumii nu le-au prețuit -
Dar a venit, și a mâncat – Iisus.

Și în același fagure de schit,
Când straiul ros și peticit am dus,
La goi li s-a părut că e-nvechit,
Dar a venit, și l-a-mbrăcat – Iisus.

Și am adus și apă, fericit,
Târziu, când timpul pregeta pe fus -
Dar cei setoși doar vinul au poftit -
Dar a venit, și a băut – Iisus.

În temniți, un cuvânt, ca un chibrit,
Aprins-am lângă gratii, la apus,
Dar nici-un deținut n-a auzit -
Dar a venit, și ascultat – Iisus.

Pe lângă stafful lumii cel bogat,
Mai este unul, veșnic mai presus:
Mai gol, flămând, setos, bolnav, uitat,
Primind firimituri din ce Ți-a dat – Iisus.

4 septembrie 2008

VREASCUL DE FIECARE ZI

Zadarnic umpli carul până la vârf, cu lemne,
Căci oiștea purtată spre casă - va plesni -
Mai bine ia din codru - și Domnul să te-ndemne -
Un vreasc anume: vreascul de fiecare zi -

Ai vrea să muți și munții, dar punga ți-este goală,
Și trag mereu de tine familie și copii -
Dar poți pentru o lume, să gănguri cu sfială
O biată rugăciune, în fiecare zi -

Trecând pe lângă templu - sărac în înțelesu-ți,
Cu prăfuite taine, prea șterse a le ști-
Chiștocul de țigară poți să-l ridici, din mersu-ți,
Căci jos, este chiar cerul, în fiecare zi -

Un sfat, o vorba bună, sau numai o muștrare,
Sau doar o ascultare de ști a dăru
Acelora ce-s singuri, și mult prea des, îi doare,
Un vreasc ai luat din codru - în fiecare zi -

Și grija de familie, de dragi, și de aproape,
E limba pentru suflet, în care suntem vii -
Nu dăru pădurea, căci nu o poți încapa -
Dar dă-le lor tot vreascul, de fiecare zi -

Și neavând nimica, nici ban, putere, faptă -
Închină-te cu gândul, pentru cei morți, și vii -
Pentru întreaga Lume, te roagă, și așteaptă
În Iadul Lumii, Raiul de fiecare zi -

Zadarnic umpli carul, să sature viitorul -
Căci oiștea purtată spre casă - va plesni -
Mai bine ia din codru, pentru Iisus, Păstorul,
Un vreasc anume: vreascul de fiecare zi.

5 septembrie 2008 – 29 ianuarie 2009

ULTIMA DORINȚĂ

la moartea actorului Ștefan Iordache

A murit actorul...
Dar nu se mai știe
numele pe care
mama i l-a pus -

A murit, se știe,
de leucemie,
și-a ajuns departe,
foarte, foarte sus...

Și acolo-n zare
I s-a spus: "Ștefane,
Ce mai ceri acum?"

El a spus: "Cucoane,
Numai o țigare!"

Și -a plecat pe drum...

Și acolo unde
Veșnic nu mai doare
I s-a spus: "Ștefane,
Cere orice vrei!"

El a spus: "Cucoane,
Numai o țigare!"

"Vino să o iei..."

14 septembrie 2008

PILDA TALANȚILOR

Bogat cel plin de rugăciune,
Bogat cel gol de răutate,
Bogat cel care rugă pune
Pe-ntreaga lumii golătate –

Bogat cel care-mparte apă,
Bogat cel împărțind bucate,
Cel care lacrimi de pe pleoapă
Ia de la sfinți, pe săturate –

Bogat cel care-și dă veșmântul
Ca să acopere o boală,
Și cel ce are doar Cuvântul
Iisus – veșmânt – pe pielea goală –

Bogat cel căutând sub gratii
Aceleași păsări călătoare,
Care vâdate de pramatii,
Învață, din genunchi, să zboare –

Bogat, săracul ce adună
Această bogăție-n veac,
Iar omul care-o-ngroapă-n humă,
O, Doamne, cât e de sărac...

20 septembrie 2008

SCRISOARE PROFESORILOR

Profesori, voi, icoane vii,
Veghind cumiți, câte-un nepot,
V-aș cere să mai faceți tot
Să intre-n rai, acești copii –

Si Raiul nostru, e aci...

Să între soarele în școli,
Cu păr carunt, și mâini zbârcite,
Să ne învețe să fim soli
Luminii celei nesfârșite –

Profesori, voi, un fel de sfinți,
De la catedre scrijelite,
Mai învățați-i pe părinți
Cum să trăiască, înainte –

Din boli și pensii îngerești,
Veniți la tablă, să predați,
Cum poți copiii să ți-i crești
Departate de părinți, și frați –

Cum poți talantul să-l câștigi
Doar pe la sfintele morminte,
Nu cerșetori de mămăligi
În limba ta, de necuvinte –

Profesori, voi, zâmbind mereu,
Fără perechi, fără vedere –
Poate-l vedeți pe Dumnezeu
Și-L întrebați ce se mai cere –

Ce teze, teste, să mai dai
Ca să mai treci o biată viață,
Cu ce IQ se intră-n Rai,
Ce bani au cei ce nu învață?

Profesori, voi, icoane vii,
Profesori, voi, un fel de sfinți,
Sau doar eterni, și buni părinți,
Mai mângâiați-i pe copii!

Cât mai trăiți, e semn că sus
Se mai veghează, și așteaptă –
Că-ngenuncheaza și Iisus
Cu toți elevii ce i-ați dus

Și vă sărută mâna dreaptă...

21 septembrie 2008

DE MI-AR FI DAT

De mi-ar fi dat, păcatele-n pustie,
Să mi le plâng, în chin, o veșnicie,
Ce cruce mică, încă, mi-ar fi dat,
Să port către Golgota, împăcat –

Căutând flămând, cu mâinile de tină,
Zi după zi, un fir de rădăcină,
Cât de gustos, și cât de minunat
Ar fi festinul care mi-ar fi dat –

Când, dimineața, un căuș de rouă,
Mi-ar găsi palma, frântă pe din două,
Ce băătură, ce nectar divin,
Ar fi să beau din cerul cristalin –

Dar lacrima curată, mai presus,
De-aș ridica-o către cer, supus,
Și n-aș vedea, prin ea, decât Fecioara,
Ce dulce mi-ar fi plânsului, povara -

Pe dinafară, nu voi fi nimic,
Din toate câte, prea fățarnic, zic –
Dar înăuntru, Doamne, fă-mi chilie,
Întreaga Ta săracă bogăție –

Un Iuda care Ti se roagă Ție...

25 septembrie 2008

SECVENȚE DIN RAI

La noi, pe strada Argintie,
Se-adună zi de zi, pe-asfalt,
Din ambalaje de hârtie
Scrisori deschise spre Înalt –

Le-aruncă pe trotuar, spre școală,
Elevi ce-au fost, și vor mai fi,
Și le citesc, coală cu coală,
Niște bătrâni, ce-au fost copii –

De ce nu sunt cutii poștale,
Să aibă parte de scrisori,
Niște poștasi cu tolbe goale,
Sau niște îngeri păzitori?

Au fost odată – da-s furate,
Sau înfundate cu-un picior,
Și de atunci sunt aruncate
Scrisori, în Raiul tuturor –

Pe cine să mai tragi de mână,
Ce mai magiștri, ce primar,
Măturători, agenți, că până
Adună ei, se-aruncă iar -

Așa că mătură-n siaje
Niște profesori liniștiți,
Și tot citesc pe ambalaje,
Ce scriu elevii lor iubiți –

Reclame goale, doar reclame,
Cu rugăciunea de consum,
Elevi ce-și fut pe stradă mame,
Și-și bagă pulele pe drum...

De ce nu este loc pe lume,
De Tine, Doamne, de ce nu
Ai loc în școli? Dar unde-anume
Decât pe cruce, ai loc Tu?

26 septembrie 2008

E TOAMNĂ

E toamnă. Și pe standurile milei,
În mall-uri, rugăciunile de sfinți
Se caută și consumă des, fierbinți,
Vândute la cotațiile zilei -

E toamnă. Lungi convoaie de mașini
Se-ndreaptă spre Biserici, către rugă –
Și cer din cer mai mult petrol, să sugă –
Sau mâine, apă. Au parfum pe mâini -

E toamnă. Se anunță crize mari –
Măsurile sunt fără de măsură –
Și tremură fânețele în șură,
Și grâul în hambare de hoinari –

E toamnă. Se vor construi roboți
Care fac miere, grâu, ulei, făină –
În era nouă, plină de lumină,
Nu este loc, pe lume, pentru toți –

E toamnă. Să ne dăm, cumiți, pe roți –
Sunt bune pentru nervi, aceste toamne -
E toamnă. Sus, pe cruce -mai poți, Doamne?
...purtând în spate crucile la toți,

Mânând spre Rai o Lume...Cum mai poți?

09.10.2008

AM MILĂ PENTRU TINE, DIN TINE, DĂ-I ȘI LUI

Mă urmărește unul, pe numele hristos:

M-așteaptă-n fața casei, pândește la tramvai –

Îmi strigă: “să trăiască dom’inginer!”, frumos –

Dar ochii lui îmi strigă, cu foame: “Cât îmi dai?”

Mai are, pân’ la pensie, de urmărit, cinci ani –

I-e lene să muncească, și nu știu la ce-i bun –

Îmi cere când tichete de masă, și când bani –

E bun de gură, oacheș, și gras ca un ceaun –

Și-a fost cândva o vreme, când îi dădeam ceva –

Un pix, tichet, o pâine, o haină, sau un leu,

I-aș fi plătit o muncă, dar nu se pricepea

La ce aveam nevoie, și-aș fi plătit, și eu –

Întâia dată, iată, l-am întâlnit în fața

Unei Biserici care n-avea de dat la fii,

La cei ce-i cereau hrană, sau adăpost, sau viața,

Decât o liturghie în fiecare zi –

Acolo, prima dată, am întâlnit hristosul –

Ce aduceam la templu, în două, împărțeam –

O parte lui, o parte, să-i tâlcuie folosul

La preot, pentru milă la fiecă mirean –

De la o vreme, omul găsi și alte mese –

Mânca pe săturate prin urbe, și vecini –

Biserica, din minte, și drumul lui, o șterse,

Și încropea cu oameni, păreri de oameni fini –

Și la final, aceeași sublimă milogeală,

Să-și ia și el tainul, din lumea asta rea,

Căci îi era datoare o gură de haleală,

Să își plătească lumea păcatele cu ea –

Fără să bag de seamă, mă urmărea pe stradă,

Să îmi găsească locul în care locuiesc,

Să mă aștepte zilnic, ceva și lui, să-i cadă –

Și-atunci i-am spus: “hristoase, ești os Dumnezeiesc,

Întoarce-te la Templu, așteaptă-acolo milă,
Nu-i urmări pe oameni, să-ți dea din munca lor
De față cu vecinii, să știe un popor
Că este unul care dă lui Hristos, în silă

Și zi de zi, o pâine, spre pilda tuturor –“

Dar nu se duse omul... pândeau tot mai departe
Pe unul, sau pe altul, prin târg, întreaga zi –
Era întreaga lume datoră să îi poarte
Și jugul lui, al foamei de fiecare zi –

Îl întâlnesc și-acuma, și-mi spune: “Să trăiască
Dom’inginer... Ce faceți?” dar trec, și îl ignor,
Căci știe unde este și mila, părintească,
Dar nu așteaptă-acolo... E liber cerșetor –

Și chiar dacă îl cheamă hristos, și chiar de este
Născut în fân și iesle, și fără de păcat –
Chiar și firimitura de milă, dată peste
Măsura foamei mele, la templu am de dat –

Biserică nu are? Păstorul își cunoaște?

De ar avea Hristosul, nu ar umbla haihui –

Așa că, Doamne Sfinte, e lacul plin de braște,

Am milă pentru Tine, din Tine, dă-i și lui...

16 octombrie 2008

E ZIUA TA

Andradei Diaconescu

E ziua ta, și nu-ți aduc un dar –
Și-n Iadul lumii, nu-ți promit un Rai –
Mai mult, te rog, din pâinea ta, măcar
Firimituri, la cei ce n-au, să dai –

Și tocmai azi, când e paharul plin,
Când mulți, iubirea lor, îți dau, doar ție –
Eu te îmbiu, Biserici de suspin
Să mergi să bei, cu Domnul, în pustie –

Și la acei ce-așteaptă-acolo, sus,
Lângă pronaos, Dumnezeu să vie,
Să le fii tu, precum a fost Iisus,
Măcar un colț de pâine pe tupsie –

La cel olog, sau orb, sau ciung, la El,
La mama cu copil ce nu mai poate,
Să le împarti un zâmbet și un fel
De dar bogat, în marea-i simplitate –

Firimitură doar, dintr-un ospăț,
Și picătură doar, dintr-o fântână,
Acestea doar, Andrada, te învăț,
Și te sărut pe frunte, și pe mână...

17 octombrie 2008

RUGĂCIUNE ÎN PIXELI

La iarnă, dă-ne mană de căldură,
La vară, dă-ne mană de răcoare,
Și-n orice zi, drept cuminecătură
Din trupul Tău, o pâine călătoare –

Și apa să ne-o dărui în ulcioare,
Și ploaia să-nflorească pe ogor,
Celui născut, sau celui care moare,
Veșmânt să-i fii, și duh mângâietor –

Un sens mai dă-ne încă, rost și seamă,
Credința care n-o avem, și știm -
Măsura unei inimi doar, de mamă –
Răbdarea crucii, într-un țintirim –

Și când Te vom ruga cu luare-aminte,
Atunci, deplin, nu ne vei da răspuns –
Ca semn că doar cu suflet de părinte
Și doar răbdând, la Tine am ajuns –

Și toate ne vor fi doar împotrivă,
Cu cât Te vom ruga mai înțelepți –
Căci numai suferința e misivă
Spre Dumnezeu, oricât am fi de drepți –

Încet, încet, le vom uita pe toate –
Cu greu vom pune pasul lângă pas,
Nu vom avea nimic – nici sănătate,
Și doar cu Tine vom mai fi rămas -

Și doar prin minte, ne vor trece timpuri,
Și fapte - în memorie, priveghind -
Vom tipări trecute anotimpuri
Cu noi, călcate frunze de pe grind...

21 octombrie 2008

RUGĂCIUNE

Motto: "Și nu uitați să mă pomeniți!..." (Cleopa Ilie)

În toată lumea de păcate,
Când nu vei mai vedea vreun bine,
Biserica o caută, frate,
Și să mă pomenești pe mine...

Când doar păcat, păcat și ura,
Și numai luptă pentru sine,
Vedea-vei, calcă-i bățătura
Și să mă pomenești pe mine...

Când orice-ai face, e mai mare
Consumul lumii de rușine,
Decât măsura de sub soare,
Tu să mă pomenești pe mine...

Când fiecă păcat, cu pasul
Pe urma ta de om se ține,
Tu scrie-n strană cu plaivasul
Și să mă pomenești pe mine...

Căci rugăciunea-mi pământească
Spre Domnul care ne mai ține
A fost pe Sfinți să pomenească
Cel ce m-ar pomeni pe mine...

Pe ei, din somnul veșniciei,
Și mort, îi rog prin pomenire,
Să vină Domnul omeniei,
Să ierte El, întreaga fire...

Și în eterna dimineață,
Să facă El ce nu știm face,
Să ne preschimbe El la față,
În doine, murmur, și condace –

Spre-a nu păcătui cu toate
Cele la care spunem bine,
Biserica o caută, frate,

Și să mă pomenești pe mine...

24 octombrie 2008

RUGĂCIUNE CĂTRE SFÂNTUL DUMITRU

Sfinte Dimitrie, dacă mai ești Sfânt,
Adu-ne iar măsura pe pământ,
Că unii oameni sunt în Rai, mereu –
Iar alții sunt uitați de Dumnezeu –

Și cei ce au, râvnesc tot mai vârtos,
La alte bacanale de prinos,
Iar cei ce n-au, îți dăruiesc doar, Ție -
Din lipsă, sărăcie, și prostie –

Sfinte Dimitrie, dacă mai ești om,
Spune-I că Lumea e un Babilon,
În care fiecare, a uitat
Măsura Celui Binecuvântat –

Că tot luăm din ce-a creat Prea Sfântul,
Și nu ne mai ajunge nici Pământul,
Și sub alese vorbe, de gunoi,
Ne vom mânca, curând, și între noi –

Mai spune-I că nu vrem decât resurse,
De licitat viețile la burse,
Dar pentru orice naștere, și gură
Nu mai avem, demult, nici-o măsură –

Sfinte Dimitrie, du-te la toți Sfinții,
Și roagă-te la Domnul rugăminții,
Să vina El, Soluție pentru Tot,
Căci oamenii s-o aibă, nu mai pot –

Și numai Duh, eliberați de carne,
În Duhul lor, Iisus Hristos să toarne

Din Trup și Sânge, cuminecătură –
Și din Dumnezeirea Lui – Măsură!

26 octombrie 2008

SĂ DAI CE N-AI

Din ce nu am, vă-mpart și vouă:
Credință, lacrimi, brânză, ouă –
Din ce nu am, măcar cu gândul
Și tot vă dăruiesc, de-a rândul –

Din ce nu am, vă dau de toate:
Salarii, slujbe, sănătate –
Și tot ce nu pot împărți
Vă-mpart măcar în poezii –

Și voi, și voi, măcar în vise
Să faceți daruri nepromise –
Salarii, slujbe, și cu gândul
Dați ce n-aveți, la toți, de-a rândul –

Ce fericire e să dai
La biete inimi, tot ce n-ai –
Ce vis frumos, măcar în vis
Să dai ce n-ai, din paradis –

Din ce nu am, vă-mpart cuminte
Tot ce pot scrie în cuvinte –
Și din ce n-ai, de-mi dai și mie
Îți mulțumesc o veșnicie...

28 octombrie 2008

RUGĂCIUNE

Din șaua cailor putere,
Prea cruzii mei nevinovați,
Dați la urmași o mângâiere:
Descălecați!

Pe cât se poate, cum se poate,
Fiți milostivi, și fiți bărbați -
Și economisiți din toate:
Descălecați!

Lăsați petrolul altor vene,
Lăsați și apa, altor frați –
Mergeți pe jos, și nota bene:
Descălecați!

Poate puțin tot se va strânge
Din cai putere, negazați –
La alți urmași, de-același sânge -
Descălecați!

Nu consumați precum o turmă
Din tot ce-n lume nu lăsați
Și altora, ce vin din urmă!
Descălecați!

Și pedalați pe bicicletă,
Și mergeți, oameni, și pe jos!
Faceți cu energie, chetă!
Descălecați!
Vă rog frumos!

29 octombrie 2008

RUGĂCIUNE PENTRU CONDUCĂTORII LUMII

Îți iartă, Doamne, omul care mâine
Mănâncă bucățița lui de pâine,
Căci nimeni nu i-o pune între dește,
De n-o muncește, n-o gândește, n-o robește –

Îți iartă robii ce nu știu măsura,
Și-o depășesc, și ei, cu-mbucătura,
Și așteptând un ajutor de sus,
Greșesc și ei, cu câte-o gură-n plus –

Îți iartă, Doamne, cei risipitori
Ce îți aduc o mână doar, de flori –
Și-n loc de rugăciuni, și lumânari,
Te tot așteaptă să apari – din zări –

Îți iartă, Doamne, lacomii copii –
Când ești copil, ce grijă ai, ce știi?
Îți iartă robii fără de măsură,
Ce dau pe hrană, banii de căldură!

Pe cei avari cu bunul Lumii trend,
Ce-aruncă-n sobe haine second hand,
Pe-aceia miluiți de noi, în proasta,
Cu suferință, de le-o dai, și pe-asta –

Îți iartă, Doamne, încă, fariseii,
Așa sunt ei, mai albi ca porumbeii –
Îți iartă și elita ce conduce,
Căci Geniul ei e mai presus de cruce!

30 octombrie 2008

RUGĂCIUNE

Mai vine-o zi în care n-am
De dat nimic lui Dumnezeu –
Oprite fructe, doar, din ram,
Mănânc, supus, mănânc, mereu –

Și lumea toată-i un Eden,
Pe care-un șarpe mi-l oferă,
Aș tot gusta din el, etern,
În via Terrei, filoxeră -

Precum un vierme pofticios,
Precum o lacomă turbare,
Opritul fruct, tot mai frumos,
Mi-e leac, și țel, și alinare –

Ca un păianjen succulent
Îmi este gazda cea mai bună,
Mănânc opritul fruct, atent –
Și el mă umple, și mă sună –

În plasa lui de nervi subtili,
Pe scena lui de dulci cadriluri,
Sunt Rege peste crocodili,
Și Visător peste deliruri –

Și rob atâtor fructe-oprite,
Și rob al burții, și al pielii,
Și-al nervilor de stalactite,
Mănânc și fructul îndoielii -

Mănânc, supus, mănânc, mereu,
Oprite fructe, doar, din ram -
Mai vine-o zi în care n-am
De dat nimic lui Dumnezeu...

4 noiembrie 2008

VĂZURĂ

Văzură că-n căldarea de apă mai erau
O picătură-două. Și-au întrebat ce beau? –
Văzură că pe masă nu era pic de pâine,
Și-au întrebat cu frică: ce vom mânca noi, mâine?

Văzură că-n canistra de apă, sau petrol
Se mai ițea o limbă uscată de nămol.
Și fără de putere, cu groază întrebară
Mașinile de mâine, cu ce resurse ară?

Văzură hoți pe stradă, plimbându-se în care
De luptă, apărate de gărzile stelare –
Văzură-atâta carne de fetuși, și femeie
Zvârlită în canale, sau proaspătă, la cheie –

Văzură piramide cu faraonii-staruri
Livrând atroce droguri, la robii din Fanaruri –
Văzură opulența, și banii, ridicând
Aceleași turnuri Babel, spre stelele vomând –

Văzură sânge, moarte, văzură boli, nevoie,
Aheii cei de astăzi prădând în noua Troie,
Văzură și mass-media, drogând întreaga Lume,
În cele mai perfecte cuvinte și costume –

Văzură cum se-neacă politicieni, la masă,
Cu propria lăcomie, de a fura din casă,
Văzură prea-prostimea, târâtă în prostie,
Și prea protipendada, curvind în lăcomie –

Văzură. Se rugară. Și se mai roagă, încă.
Și predică, și parcă, vorbesc numai la stâncă.
Văzură. Și se luptă. Dar nu cu noi. Cu sine.
Și rup din ei, ideea de Dumnezeu, și bine.

Văzură. Și sunt singuri. Și cerul îi condamnă
La încă un martiriu în fiecare toamnă,

Miros a mir și ceară, și ce-au văzut, ne paște,
Și crește. Murdărește... Ne sunt părinți, și moaște.

RUGĂCIUNE

Eu n-am putere să alin
Nici plâns, nici frig, nici boli, nici chin –
Tu ai – împarte-le-o la cei
Asemeni Ție, dumnezei –

Eu n-am putere să presar
Din floarea binelui, umbrar –
Tu ai – împarte-o la părinți,
Să-Ți crească-n veci, copiii, sfinți –

Eu n-am putere nici să scriu
Murmurul Tău, cuvântul viu –
Tu ai – împarte-l la poeți,
Întreaga lume s-o dezgheți -

Eu n-am putere să Te rog –
Căci am și sufletul – olog –
Tu ai – și sufletu-Ți, prin ani,
Întâi împarte-L la dușmani –

Eu n-am puteri a desluși
Nici măcar taina de a fi –
Tu ai – întâi și-ntâi, ne-nvață
Cum să Îți mulțumim, în viață –

Eu n-am putere să răspund –
Voi fi din nou, pământ, curând –
Tu ai – cu-al Tău pogorământ,
Fă oameni – îngeri, din pământ ...

11 noiembrie 2008

AN BUN

An bun, an bun, de-abia acum
Aduci pe lume ce-i mai bun -
Și pomul tău rodește-n drum
Când vine Domnul, de Crăciun –

An bun, an bun, cât de greu treci
Până să vina în copaie
Un Dumnezeu - hulit pe veci –
Într-un sălaș sărac, de paie –

An bun, an bun, nu ai avut
Tot timpul tău, un dar mai Sfânt –
Fecioara cu un nou-născut,
Din Dumnezeu, pogorământ -

An bun, an bun, așa aduci
La oameni, ce-i mai bun pe lume -
Un nou-născut al unei cruci
Pe care scrie-al nostru nume –

An bun, an bun, plecând tiptil,
La judecata de apoi –
Ne lași pe lume un copil,
Și-o mamă, să îi creștem noi –

An bun, an bun, și-odată, când
Doar fapta fi-va măsurată,
Vom fi noi înșine, pe rând,
Judecător, și judecată –

An bun, an bun, ce am făcut?
Pentru copil, și pentru mamă?
An bun, an bun, așa, tăcut,
În gând, vom da, cu toții, seamă –

An bun, an bun, de-abia acum
Puterea ta, e slăbiciune,
Când vine Dumnezeu, pe drum,
Să-l crească oamenii, pe lume,,,

12 noiembrie 2008

UN VOT

Ave, Iisus! Eu fac ce pot –
Dar lucrul cel mai bun ce-l fac
E să îți dau, de-Ți e pe plac,
Din tot ce am – atât - un vot!

Fii tu Stăpân aici, la tot –
Și peste bun, și peste rău -
Și peste răi – si peste hău –
Îți dau acum – atât – un vot!

Cu mintea, inima – un ciot –
Atât mă duce viața mea –
Cum pilda Ta n-o pot urma -
Atât să-ți dau – un simplu vot!

Condu-ne Tu, așa socot –
Cum? Cine știe, doar Tu știi!
Din bătrâni orbi, fă-ne copii –
Atâta pot să-ți dau – un vot!

Ave, Iisus! Eu fac ce pot –
Și fericiți cei ce pot tot –
Eu, păcătos, și idiot –
Atâta pot să-ți dau – un vot!

Primește-l, Doamne, și când vrei
Vino să-Ți paști turma de miei...

13 noiembrie 2008

GOLGOTA SPRE CER

Când a călcat pe-aici, peste pământ,
Câți oameni, împrejur, vor fi murit?
Mulți au murit! Dar câți a întâlnit
I-a înviat – cu milă, din mormânt?...

Oare de ce nu i-a-nviat pe toți?
De ce n-a dat și morții goale, viață?
E semn că mult mai bine-i pentru morți
În iad, decât aici, cu noi, de față ...

Să fie pacea morții mai presus
Decât deșarta noastră vânturare?
Să fie mai aproape de Iisus
Cel fără viață, decât cel ce-o are?

Și totuși, Iude numai, să NU fim –
Că este greu și Hristul să ți-l lepezi,
Și viața să ți-o iei – și-n țintirim
Viu să rămâi, dar putrezind, sub lespezi ...

De ce nu a-nviat Hristosul lumea toată?
De ce n-a abolit întreaga moarte?
Pesemne, ceasul cel de judecată
Al fiecărui om, era departe ...

Cu El de mână, sau cu El în gânduri
Avem doar datoria să trăim –
Chiar dacă Iadul, între patru scânduri,
E însăși viața ce o drămuim –

E timp de viață, și e timp de moarte –
Știa prea bine timpul, și Hristos –
Și a venit, ca suflet ce se-mparte
Ca să trăim, și-n moarte, mai frumos ...

De-aceea, vezi, de ești chiar tu, tâlharul
Cel atârând pe crucea ta de ger,
Chiar și târziu, când morții-i treci hotarul,
Dă-I crucea ta lui Hrist, s-o ducă-n cer...

14 noiembrie

RUGĂCIUNE

N-am cum să-ți dau ce-am adunat, de preț –
Un pic de milă, un pitac de vină –
Aștepți și-mi ceri odoare de lumină –
Eu am în mâini doar cioburi de îngheț -

La vârsta mea, ai vrea să-ți dau rubine,
Și aur, și argint să-mi iei din buze –
Și ochii mei să-ți fie călăuze
Pe o cărare strâmtă, către bine –

Dar n-am decât chiștoace de țigări
De adunat din poală de Biserici,
Și niște moși fără puteri, drept clerici,
Ce ți-ar plăti, pe munca ta, răbdări –

Și-aștepți pe zi ce trece, tot mai mult
De la un om având tot mai puține -
Puteri, cuvinte, amintiri, rușine –
Eu doar mă rog la Domnul, când te-ascult,

În fiecare zi, să faci un bine...
Căci vremea-ți trece, tot așa cum vine...

17 noiembrie 2008

CĂCI BINELE NU-I BINE, DE NU SE FACE BINE

Motto: "Binele nu este bine, dacă nu se face bine" (părintele Cleopa Ilie)

Să dai, dar de la tine – nu dăruie festine,
Palate, vise line – din truda altui om,
Căci binele nu-i bine, de nu se face bine –
Dă roada lui din tine, nu fructul altui pom –

Și-aproapele tău, frate, e cel de lângă tine -
Și –aproapelui departe, de poți, să-i dai și lui -
Căci binele nu-i bine, de nu se face bine –
Din el, firimitură, să-I dai și Domnului –

Să dai, dar nu pădurea, să dai un vreasc din tine,
Câte un vreasc de bine, în fiecare zi –
Căci binele nu-i bine, de nu se face bine –
Și-s mulți fără de vreascuri: bolnavi, bătrâni, copii –

Să dai aceluia care, și el, dă mai departe –
Măcar firimitură, din roadele prea pline –
Să dai cu osebire, aceluia ce-mparte –
Căci binele nu-i bine, de nu se face bine -

Și-ntreabă Sfinții-n parte, și preoții, creștine,
Pe-așa săracă Lume, cui să îl dai întâi –
Căci binele nu-i bine, de nu se face bine –
Și-atâția vor un bine, dar nu-i fac căpătâi –

...Și mai presus de toate, în rugăciuni, și fapte,
Să nu uiți - că pușinii, au mărturii - puține -
Că lumea, în credință, are doar dinți de lapte -
Căci binele nu-i bine, de nu se face bine...

Și dacă faci un bine, să-ți fie-n veci rușine,
Căci cumpăna de bine, s-o ții, e-atât de greu -
Căci binele nu-i bine, de nu se face bine –
Și bun este pe Lume, doar bunul Dumnezeu ...

19 noiembrie 2008

UITE

Cât ne este viața, cât ni se împarte
Fără de știință, doar durăm păcate -
Clopotul ne bate - robul, ca bogatul -
Clipa și păcatul, pasul și păcatul!

Cât robim la sine, cât robim la alte
Forme, și iluzii, născociri înalte -
Clopotul ne bate - satul, ca palatul –
Clipa și păcatul, pasul și păcatul!

Cât avem speranță, cât avem ce spune
Multe facem rele, chiar din cele bune -
Inima ne bate - datul și cu luatul –
Clipa și păcatul, pasul și păcatul!

Și-a venit pe lume Dumnezeu, Înaltul,
Și e tot pe lume, răstignit pe cruce,
Clipa și păcatul, pasul și păcatul,
Uite cum ne iartă, uite cum le duce!

25 noiembrie 2008

VOTEZ CU TINE

Deși Împărăția Ta
Nu este pe această Lume -
De mila bieteii Tale turme,
Cu Tine, Doamne, voi vota -

Filozofii de mucava,
Și rațiunea, Te îngroapă -
Cu Tine, Doamne, voi vota -
Chiar de promiți numai o groapă -

Așa cum Tu ai recompus
Cu viața Ta, Poemul Lumii -
Votez cu Dumnezeu Iisus
Cu poezia mea - a humii -

Știu - o șampilă e-un nimic,
Nu aștept Raiul de la Tine,
Doar să m-ajuti să mă ridic
Din Iadul Lumii, care vine -

Și-n mângâierea ce ne-o dai,
Ne dă și-o brumă de putere,
S-o împărțim celor ce-n "vai!"
Nu au pe lume mângâiere -

Învăță-i Tu, pe farisei -
Învăță-i Tu, pe muribunzi -
Învăță-i chiar și pe atei -
Măsura-n inimi, nu în pfunzi -

E plină lumea de arginți -
Și de vândut, ce nu se vinde -
Adu-ne-aminte de cei Sfinți,
Să le dăm inima, merinde -

Și câte-aminte să ne-aduci -
să fim ce n-am fost niciodată -
Nu concurenți, și singuri cucii -
Ci oameni liberi, întru Tată -

Votez, votez, votez Hristos -
Votez alegerea cea bună -
Măcar o clipă de frumos
Să gust - pe Lumea de minciună -

Deși Împărăția Ta
Nu este pe această Lume -
De mila bieteii Tale turme,
Cu Tine, Doamne, voi vota -

26 noiembrie 2008

ÎNCHIDE OCHII

Închide ochii , pune peste ei
Și palmele, deasupra, orizontul –
Să nu mai simți cum mor pe lume miei –
Închide ochii – e departe frontul –

Închide ochii, este sărbătoare –
Se cade să petreci cu ochii-nchiși –
Cu rugăciunea, să pășim pe mare,
Când miei albi, sau negri, sunt uciși –

Închide ochii, orișicât i-ai strânge,
Aceași miei se nasc, și sunt proscriși -
Va ninge iar cu picături de sânge
Și pe nevinovații tăi iriși –

Închide ochii, uită, și repetă
Aceași psalmi, colinde, amintiri –
Din întuneric, ninge-va cu cretă –
Mieii nu mor, dar numai în psaltiri -

Închide ochii, nu avem ce face –
Închide ochii, nu avem de-ales –
Sau doar alegem răul ce ne place –
Înțelegând că n-avem înțeles –

Închide ochii , pune peste ei
Și palmele, deasupra, orizontul –
Să nu mai simți cum mor pe lume miei –
Închide ochii – e departe frontul –

28 noiembrie 2008

FABULA ȘORICELULUI CARE AȘTEAPTĂ

A fost cândva un mândru șoricel
Ce aștepta ceva, și pentru el –

Din cașcaval, din brânză, o bucată,
Un zahăr candel, sau o ciocolată –

Alegeri când erau, printre confrăți –
El aștepta – “Ne dați, sau nu ne dați?”

Așa obișnuia a chițăi –
Un șoarece, din sutele de mii –

Trecea o zi, un an, sau patru ani –
Și șoricelul nostru din Balcani

Doar aștepta, și el, ceva, de sus –
Să i se dea, c-așa i s-a tot spus –

Cu cât primea aproape mai nimic,
Cu-atât el aștepta – un lucru mic -

Era un șoricel alegător,
Și s-ar fi supărat, săracul, greu -
De i-ai fi spus că e un cerșetor –
Când el stătea, și aștepta, mereu -

Așa cum se întâmplă în povești,
Pe lumea șoarecilor ce așteaptă vești,
Și șoricelul nostru, din covată
Tot așteptând, muri, ca niciodată –

Morala

Și după moarte, șoarecul așteaptă...

28 noiembrie 2008

COLINDĂ

Frunză verde de Hristos,
Dați, boieri, la păcătos –
Dați un măr, dați un colac,
La un suflet de sărac –

Că săracul de-omenie
Vă va da din sărăcie
Drept colindă de Crăciun
- Rugăciune de om bun –

Frunză verde de Hristos,
Dați, boieri, la păcătos,
Gura apei din ulcior,
Sau doar drumul la zăvor –

Că săracul de-omenie
Vă va da din sărăcie
Drept colindă de Crăciun
- Mulțumire de om bun –

Frunză verde de părinți,
Dați, boieri, dați la cei Sfinți,
Dați ce-aveți mai scump prin case –
- Rugăciunile miloase –

Că și Sfinții vă fac cale
Spre Țara Măriei Sale,
Suflet bun, suflet frumos,
Luați, boieri, de la Hristos!

30 noiembrie 2008

COLINDĂ

Lerui ler, Doamne din cer,
De ce te-ai făcut oier,
Și nu te-ai făcut bancher,
Să-i conduci pe cei ce-ți cer?

Lerui ler, și-n mănăstire
Când fac miei, mărturisire,
Câți n-au un cuvânt de pace
Și întreaba doar: „CÂT FACE?”

Lerui ler, boieri, CÂT FACE
O fărâmă, doar, de pace?
Lerui ler, boieri cu carte,
Dar o biată sănătate?

Lerui ler, boieri sărmani
CÂT FACE viața în bani?
Lerui ler, boieri cu știință,
Dar o milă, și-o credință?

Lerui ler, bogat sărace,
Dar un suflet, CÂT O FACE?
Lerui ler, boieri de sus,
CÂT O FACE și Iisus?

Lerui ler, boieri cuminți,
Nu doar treizeci de arginți,
FACE doar cât AȚI CERUT
Domnului, plus un sărut –

Lerui ler, boieri cu minte
Când vă-ntreabă un părinte,
Ce vreți voi? Răspuns răsună:
Vrem o viață ȘI MAI BUNĂ!

Lerui ler, săraci boieri,
De vă-ntreabă Domnul, ieri –
Ce vreți voi? Cereți sfios:
Sănătate, și Hristos!

Lerui ler, boieri bogați,
Am gătat! De nu ne dați,
Pe colindă, mulțumire –
Nu e bai! Dăm noi, iubire!

Lerui ler, și de vă pare
Că parale nu prea are –
Să aveți PĂSTOR în toate!
LA MULȚI ANI, CU SĂNĂTATE!

2 decembrie 2008

TU N-AI EXISTAT

Tu n-ai existat.

Au existat numai niște părinți
Care s-au rugat
Ca iubirea lor să continue și după moarte –
Și ne-au făcut din trupurile
Și sufletelor lor împletite
Tinerețe fără bătrânețe, și viață fără de moarte –

Tu n-ai existat.

Au existat numai niște educatoare
Bucătărese
Și femei de serviciu
Care desenau bastonașe
Și gris cu sirop
Și mângâiau florile dinăuntru și de dinafară
Cu privirile lor mâncăcioase –
Și pentru că ele s-au rugat
Fără să știe
Ca grădinița lor să rămână veșnic vie
Au ieșit pe lume profesori
Care nu te-au uitat–

Tu n-ai existat.

Au existat numai niște învățători
Care socoteau zi și noapte
Câți copii intră în cartea vieții
Și nu puneau geană peste geană
Până când nimeni, nici-un copil, nici-un elev,
Nu rămânea nici singur, nici pe dinafară -

Tu n-ai existat.

Au existat numai niște părinți
Care au trăit mai înainte, cuminte –
Și cum nu au trăit niciodată îndeajuns
Ei au rămas printre noi

Să trăiască și prin cuvinte –

Și a mai existat o limbă
A tuturor limbilor
De aceeași limbă
Care bătea clopotul,
Sau toaca,
Sau buciumul,
Sau plugul,
Sau sabia,
Sau doina,
Sau altor scorburi înalte
ale inimii, le dădea foc
să ne lase cuvintele, pe pământ,
calde,
să le coacem în vatră,
să punem pe ele sarea lacrimlor,
să le dăm să le guste
lumii întregi, la un loc -

Tu nu ai existat.

A existat numai o masă
La care se așezau părinții,
Educatorii, învățătorii, și profesorii
Și cei dinainte, și cei dinapoi,
Și vorbeau despre cum o să fie pe tine,
Când vom veni noi –

Și pentru că toate acestea
Zideau veșnicia,
Și pentru că a fost odată, cum va fi totdeauna
Adevărată, povestea

Ți s-a spus:
România.

2-3 decembrie 2008

MULȚUMESC

Mi-ai fost mai întâi numai mamă –

În brațele ei te-am cuprins –

Cu zâmbetul ei fără seamă

Și sânii-i cu lapte, m-ai nins –

Mi-ai fost gângurit de cuvinte –

Cu inima mamei, izvor –

Din susurul lui de părinte,

În mine, săpându-și ulcior –

Suit-au cuvintele-acele

Pe cerul pe care, frumoși,

Pe ziuă, părinții-erau stele,

Și noaptea, povești, de la moși –

Mi-ai fost sfinții, mamă și tată –

Bunici înfloriți, tuturor –

Ei toți, bucuroși că au, roată,

Un soare în curțile lor -

Mi-ai fost limba care, în cântec,
Bătea miez de clopot de-aramă,
Cu limba română în pântec,
Veni, rândul meu, să-ți fiu mamă -

Și-mi ești și copilul pe care
Din școli, l-am născut, ca pe-o carte –
Și-o viață de om, născătoare,
Îl trec, pe curat, mai departe –

Și câte n-ai fost, bucurie,
Și câte nu-mi ești, când iubesc,
Din moarte, înviu, Românie,
Să-ți scriu pe pământ: Mulțumesc...

3 decembrie 2008

COLINDĂ DE ANUL NOU

Taci!

Să asculți cum semenii apasă pe trăgaci -

Și rugăciunea pentru miei să-ți fie

Deșertăciunea goală pe o coală de hârtie –

Taci!

Tu știi că orice psalm, și orice faci

E energie

Pe care o consumi, în timp ce altuia, asemeni ție

Îi dai ectenii, dintr-o poezie –

Taci!

Mai vine un Crăciun,

În care îți aduci aminte că ai fost nebun –

Nu ai știut câte cunoști acum –

Atâta doar: erai mai bun!

Taci!

Să ascuți cum semenii apasă pe trăgaci!

Să cânti colinde

În timp ce semenii îți mor, fără merinde –

Să cânti în casa ta cea caldă, lângă brad,

În timp ce semenii-ți îngheață precum merele pe scara către cer, și cad –

Taci!

Și de te rogi,

Atâta doar: la semenii bolnavi și muribunzi, fără de leac, căci nu au bani -

le cânti voința ta de-a fi, la orgi!

Atâta doar: celor sărmani

Le ești un semen, după chipul fără față,

Al celui care ne-a dat viață, o încearcă – și-o îngheață!

Taci!

Căci nu-ți voi spune “La mulți ani!” –

Ce este viața unui om, fără de bani?

Taci!

Cu ochii minții,

Împarte-ți și tu toți arginții,

Și-ntîmpină cu bucurie Noul an...

Taci!

Să asculți cum semenii apasă pe trăgaci -

4 decembrie 2008

COLINDĂ PENTRU MOȘ NICOLAE

Nicolae, Nicolae, moș mitraliat,
Ce ne mai aduci în ghete, moș nevinovat?
Ce uzine, ce spitale, blocuri, ce lumini
Să îți răstignim, moșnege, dragostea în spini?

Nicolae, Nicolae, moș preaîncolțit,
Ca pe porc, vine Crăciunul, să îți dea cuțit –
Și rămân în urmă ghete de cizmari de soi
Ce au încălțat o țară , însă cu noroi –

Nicolae, Nicolae, moș mitraliat,
Ai plecat, și-ai luat cu tine viața de la stat –
Și-a rămas în urmă-n ghete, fără tălpi și ață,
Viața cu-amintiri de pâine, viața de pe piața –

Nicolae, Nicolae, moș batjocorit,
Vinovat ești, Nicolae, că nu ai murit –
Tot mai bântui pe planetă, pe la creditorii,
S-achiți țării, datoria, și apoi să mori –

Nicolae, Nicolae, moș analfabet,
Pe planeta de gunoaie, tu erai Poet –
Și cu saci de mâna-a doua, de zaharicale,
Încălțai fără zgârcenie, talpa țării tale –

Nicolae, Nicolae, moș vitriolat,
Ce ne mai aduci în ghete, ce decret de stat?
Ce programe, și ce fapte, că ai copii mulți,
Și-au rămas și fără carte, flămânzi și desculți –

Nicolae, Nicolae, moș ciumat și rău,
Ce-o fi fost, nebun și-n moarte, și pe capul tău?
Condamnat să aduci daruri, țării tale, mort –
Ți-au acoperit calvarul foile de cort –

Nicolae, Nicolae, sub drapelul roș,
Ți se vede, goală pușcă, crucea ta de moș –
Vino, moșule, și drege, ce mai e de dres –
Ca pe-afară tragem linii, doar după deces –

Nicolae, Nicolae, dac-ai înviat,
Cântă internaționala limbii de la sat –
Că ai fost și tu, țărane, moșule de soi,
Doar un drept al țării tale, țara de apoi –

Nicolae, Nicolae, mort, dar vrednic ești
Să ne bâlbâi despre mame, și copii, povești –
Și în ghetele curate, să ne pui, în dar,
Câte-un loc de muncă, frate, și-un abecedă –

Nicolae, Nicolae, și ți-aș mai ura
Dar nu-i țara poftii tale, ci a altora –
Măcar, moșule, din ceruri, să ne pomenești –
Căci de daruri, avem darul limbii românești –

Și de nu ne-aduci nimic, e pentru că n-ai,
Moșule cu traistă mică, un sălaș în rai –
Dar împarte cu noi, frate, banii care scad,
Și Crăciunul, moșulică, tot cu noi, în Iad...

5 decembrie 2008

CÂNTEC DE LERUI-LER

Arginți, arginți, lei noi, lei vechi,
Dansăm sub ei, perechi, perechi –
Jucăm pe bani, n-avem de-ales,
Până la ultimul congres –

Unde sunt oare secretarii,
Să facă planul cincinal
În patru ani – ca să dea Marii
Finanțe – Duhul Național?

Unde-i ședința de partid,
Din piei și oase de români,
Să dea bucățile, din blid,
De carne – Marilor Stăpâni?

Și înotând în zarzavatul,
Și-n ciorba fără mămligă,
Să fie România – statul
Cântând, când totul dă, la Rigă?

Arginți, arginți, lei noi, lei vechi,
Dansăm sub ei, pe datorie,
C-avem destulă sărăcie
Din văduvi bani, să dăm perechi –

Sub comuniști, sub democrați,
Ne-mprumutăm, ca o osândă –
Luăm de la prunci, și de la tați,
Și dăm tot sânge, ca dobândă –

Arginți, arginți, lei noi, lei vechi,
Și viața noastră e de piață,
Luăm văduvi bani, și dăm perechi
La clown, dresor, sau la paiată –

Și-am vrea în loc de rock, un vals,
Și-am vrea puțin – no time is money –
Dar chiar și cerul este fals –
Căci Dumnezeu din cer – sunt banii –

Arginți, arginți, tot robi, tot robi,
Și tot divide et impera,
Dansăm nemernici și neghiobi,
Ca-așa ne fac călăii – era –

Și tot plătim arginți, arginți –
Arginți de sânge, o povară –
Ca să ne răstignim, cumiști,
Pe o Golgotă planetară –

Arginți, arginți, ca să mâncăm,
Arginți, arginți, s-avem o casă –
Și crucea Tatei s-o purtăm,
Că-i pentru Fii, și ne apasă -

Arginți, arginți, lei vechi, lei noi,
Dansăm sub ei, plătind postum
Dobânzi, și-n viața de apoi,
Ca niște zombii de consum –

Arginți, arginți, lei noi, lei vechi,
Dansăm sub ei, pe datorie,
Că-avem destulă sărăcie,
Din văduvi bani, să dăm perechi –

Sub tehnocrați iluminați,
Ne-mprumutăm, ca o osândă –
Luăm de la prunci, și de la tați,
Și dăm tot sânge, ca dobândă ...

7 decembrie 2008

COLINDĂ DE ANUL NOU

Mi-e foame să Te cumpăr, Doamne –

Obiect perfect pe rafturi pline –

O marfă, printre domni, și doamne –

Mi-e foame să Te am, cu mine –

Să Te așez pe-o etajeră,

Sau să-Ți deschid, avid, cutia,

Să Te privesc, lucios, o eră,

Sau poate toată veșnicia –

Mi-e foame să Te cumpăr, fetru

De sărbători, cean, pistol

Pentru lipit, sau termometru,

Sau cărți de joc, pe jocul gol –

Te-aș cumpăra mereu, mi-e foame,

Un multimetru digital,

Sau poate mătură de scame,

Covor, veioză, sau țambal -

Mi-e foame și de o icoană,
Să cumpăr chipul ei de-argint,
Și viața Ta fără prihană,
S-o cumpăr, ca pe un alint –

Să duc apoi, acasă, totul,
Și mâine, tot, să cumpăr, iar –
Să dau cadou, apoi, tot lotul –
Să cumpăr mâine, alt bazar –

Ce marfă, Doamne, bună, ești,
Și cum mă bucuri, când Te-aduc
Acasă – să Te prăfuiеști –
Te vând – Te cumpăr – Te îmbuc -

Te uit, apoi, după o vreme
Găsesc ceva și mai divin –
Poate-un cristal, poate poeme
Scrise pe-o piatră de rubin –

Poate o nouă vilă, poate

Un nou model de înger, sau
Te cumpăr iar, și iar, în toate
Câte pe dragoste, se iau -

Cât Te iubesc, o, Doamne, sfinte,
Cum Te împart, când plictisit,
Alte modele de cuvinte
Apar pe piața de iubit –

De sărbători, mi-e foame, foarte,
De Tine, doar, și-ntregul cer –
Atunci Te cumpăr, să am parte
De tot ce poți să-mi dai, și cer...

9 decembrie 2008

MOȘ IISUS

De paiele din Betlehem,
Să îți aduci aminte, Doamne -
Când sunt atâția care gem,
Binecuvântă domni, și doamne –

Boieri din jilțuri îngerești,
Și boierese planetare,
Binecuvântă-i, căci Tu ești
Cel mic de tot, pe Lumea Mare –
Și tot mai mic, mai mic, te faci –
Și Lumea Mică, tot mai Mare –
Tu rămâi tot lângă săraci,
Noi, pe orbite solitare –

Și Universul e prea mic
Pentru atâta bogăție,
Cum suntem oameni de nimic,
Îți dăm nimicul nostru, Ție -

Și mulți săraci de tot, mașini
La poartă au, sau vor, o turmă,
E Lumea Mare de ei, plini,
Tu, tot desculț, pe jos, și-n urmă -

E poate seara de Crăciun,
Și ne rugăm pentru un dar –
Cum Tu ești Domnul nostru bun
Adu-ne inimă, măcar –

E poate seara de Crăciun,
Și se albește tot văzduhul,
Cum să ne spui, atât de bun,
Cât suntem de bogați, cu duhul?

Și intri-n casă, Moș stingher,
Căci vii din iad, după-nviere,
Și până să Te urci la cer,
Ne spui în pilde – o tăcere –

Atât? Nimic? Nici-un cadou?

Și totuși, în lumina scundă

Ai scris cu zorii, un vers nou:

“Ia-ți frate, inima, și umblă!”

11 decembrie 2008

VIS DE CRĂCIUN

Visez o seară de Crăciun,
În care să aduc bomboane
Ca moșul care nu sunt bun,
Printre Biserici, la icoane –

Și în același vis, vestire,
Aceleași daruri pentru sfinți,
Să le aduc în cimitire
La morții care-au fost cuminți –

Apoi, să-mpart pe monumente
În care odihnesc eroi,
Bomboane –fructe, sau cu mente,
Din partea Moșului, din noi -

Să vizitez apoi azile
Și case blânde, de nebuni,
Să dau bomboane la fosile

Care au fost - și Moș Crăciuni –

Și voi, copii, să dați bomboane,

Din ce v-aduce Moșul Bun,

Să vă găsească tați, și mame,

Visând - în seara de Crăciun -

12 decembrie 2008

COLIND

rugăciune

Lerui, Ler, daruri de pom,
Fă-mă, Doamne, fă-mă om –

Să mai am un veac, putere,
Să-ți fac binele, avere –

Lerui, Lerui, de Crăciun,
Fă-mă, Doamne, fă-mă bun –

Nici prea mare, nici prea mic –
Cât să intru-n cer, un pic –

Lerui, Lerui, Lerui, Ler,
Fă-mi și inima, un cer –

Sub cetina-i să adune
Gând curat, și fapte bune –

Lerui, Lerui-Te-voi,

Să ne mângâi, să ne-nmoi –

Lerui,lerui, meri domnești –

Să ne ierți, să ne-ntărești –

Ca un măr, ca o gutuie,

Inimii, să-Ți fim cățuie –

Ca o inimă de pom,

Fă-mă, Doamne, fă-mă om...

17 decembrie 2008

RUGĂCIUNE DE CRĂCIUN

Nu voi veni cu aur, smirnă, și tămâie,
La Betlehem – nu îți voi da nimic –
Credința îmi va fi și-acum – călâie –
Voi da doar resturi – fratelui mai mic –

Nici-un colind nu-mi va ieși din buze –
Și rugăciunea – îmi va fi-nghețat –
Printre atâți roboți cu minți obtuze,
Voi fi robotul care a urlat -

Îngenuncheat în tabla minții sale,
Și răstignit în propriul lui ulei,
Am strigat: Trage, Doamne, dacă vrei
În mine, doar... Cu sfinții de pe cale,

Și dracii toți...Și-un duh veni, privind
Cum lacrima-mi ștergeam, prea vinovată –
Nu avea față, doar, batjocorind
Sălta pe tălpi, și-apoi în casă, iată,

Intră. - Exiști. Asculți. Aprobi.
Ieri un copil, azi, Dumnezeu, ce face
Din rugăciunea unor veșnici robi
Răsplată. Încercare. Duh. Și pace.

Tu, Cel ce Ești ce Ești, și-ascuți mereu,
Ascultă-mi ruga mea cea vinovată:
Avem nevoie de un Tată, Tată –
Fără Părinți, pe lume, este greu –

Întoarce-Te acasă, și ne iartă...
Așa cum și pe Tine, te iert eu...

CRĂCIUN

- Fetiță cu chibrituri, azi este cald pe lume!

Dar, spune-mi, cum te cheamă?

- Eu, Doamne, nu am nume!

- Dar stai lângă vitrină! Cum este când privești

Un brad ornat cu toate podoabele cerești?

- Cum să îmi fie, Doamne?! Mi-aduce doar aminte

Și astăzi, de bunica! Era așa fierbinte!

- Ți-e frig? Te rog, chibritul să îl aprinzi pe dată!

- Ce bine –i la căldură! Îți mulțumesc, drag Tată!

- Și cum era bunica? - O, Doamne, era bună!

Era atât de caldă, și-avea și o alună!

- Dacă ți-e frig, aprinde, încă-un chibrit, îndat'!

- N-ai să te superi, Doamne, că ard ce n-am creat?

Mai bine-adu-mi aminte cum mă ținea în brațe

Bătrâna mea bunică! Și somnul să mă-nhațe!

E cald! Ce de căldură! Cât încă n-am găsit

Întreaga mea simțire, în bețe de chibrit!

Acum, nu am nici simțuri, să mai ajung la Tine!

E-atât de cald în poala bunicii! Și de bine!

Când a pășit pe calea podoabelor, în tril,

Fetița cu chibrituri, cu sufletul tiptil -

A coborat și Domnul, în Betlehem, umil...

SEARĂ DE CRĂCIUN

Mai vine Moșul tainic, în seara de Crăciun,
Și-aduce la copiii ce-au meritat, cumiții,
Atâtea daruri dalbe, căci Moșul este bun,
Atâta bucurie - dacă muncesc părinții –

Cu barba lui cea albă, și cu veșmântul roșu,
El vede lângă bradul înalt, cu ochii miștii,
Poveștile pe care cei mici le spun la moșu',
Și-și sterge-adeșea ochii – dacă muncesc părinții –

Cu ochii mari, copiii îl află, și măsoară,
Și barba, și mustața, i-ar încerca cu dinții,
Aievea este Moșul? Le va aduce, iară,
Tot ce i-au scris, de-o vreme? – dacă muncesc părinții –

Și Moșul le aduce, de unde, nu se știe –
Ce sacrificii face, un an întreg, ca sfinții –
Și-așa puțin le cere – un cânt, o poezie –
Pe rând, din sac, le-mparte – dacă muncesc părinții –

Și-ncet, încet, el pleacă – în urma lui, le lasă
Obrajii roșii, ochii, sclipind – și rugăminții
De-a mai veni la anul, răspunde: “Sunt acasă,
Cu voi, întreaga viață” – dacă muncesc părinții –

18 decembrie 2008

URCUȘ SPRE MOȘI CRĂCIUNI

E timpul să le-aduc, la rându-mi, daruri –
O candelă, și-o cetină de mir –
Căci râu le-am fost, și dânșii mi-au fost maluri –
Ei, Moșii mei Crăciuni, din cimitir –

Cât nu mi-au dat, purtând poveri în hamuri –
Cum au mai tras - zâmbindu-mi, ca nadir –
E timpul meu să le întorc din daruri –
La Moșii mei Crăciuni, din cimitir –

Cum au mai socotit, legând batiste
Cu banii, cele daruri de Ajun –
E rândul meu, acestor ametiste,
Doi pași să le aduc, de Moș Crăciun-

Și m-aș ruga, în cimitire albe,
Cu cruci și oase, care cer un bir –
Să le țin minte “sufletele dalbe” -
La Moșii mei Crăciuni, din cimitir –

Dormiți în pace, Moșul iarăși vine,
Și-i este traista plină de minuni –
Și pe pământ, precum în cer, e bine –
Urcăm spe voi, trecând prin Moși Crăciuni...

21 decembrie 2008

SPOVEDANII

Bradul Betlehemului iubit
Își așteaptă ramurile, toate –
Lângă iesle, am înmărmurit:
“Doamne, Ți-am adus numai păcate!”

Moși Crăciuni ne-aduc numai alint –
Daruri vin, la case colindate –
Numai Ție, Flori de Mărgărint,
“Doamne, Ți-am adus numai păcate!”

Mesele sunt pline, sacii plini,
Toți primim, măcar urări bogate –
Numai Ție, Cruce de Lumini,
“Doamne, Ți-am adus numai păcate!”

Ies colindătorii prin grădini,
Toți avem speranță de bucate –
Ție, doar, Păstorule de Crini,
“Doamne, Ți-am adus numai păcate!”

Și oricât ne vom spăla de vini,
Clopotele-n inimi ne vor bate,
Ție, Sângerându-le în spini,
“Doamne, Ți-am adus numai păcate!”

22 decembrie 2008

CRĂCIUN PENTRU UN MORMÂNT COMUN

Eroi, ce-aveți țărâna-mpărăție,
Iertați-l pe sârmanul Moș Crăciun –
La toți, un dar, v-aduce în Ajun -
Un tricolor – pe cruce – de hârtie –

N-a avut bani de-un tricolor mai bun –
Mai ieri, era țesut la șezătoare –
Acum, e tipărit cu ce ne doare –
Tăceri care pe lume – nu se spun –

În loc de flori de vâsc din Dacia veche
Vă cerne pinul, amintirii, conuri –
O candelă primiți, lângă ureche –
Dar lacrimi nu avem – căci sunt pe bonuri –

Și poate va veni și-o sărbătoare
În care pe la voi, nu vom mai trece –
Voi să ne ascultați inima rece,
Și să muriți, spre noi, în continuare...

Eroi, ce-aveți țărâna-mpărăție,
Iertați-l pe sârmanul Moș Crăciun –
La toți, un dar, v-aduce în Ajun,
Un tricolor, pe cruce – de hârtie –

N-a avut bani de-un tricolor mai bun...

22 decembrie 2008

Si la doi an, sub noul portofoliu,
Nemaifiind nici bani să se îmbuce,
Nu s-a mai pus nici tricolor la cruce,
Doar panglici, văduve de flori - în doliu...

22 noiembrie 2010

OAMENI CU CHIBRITURI

Motto: “Temperaturile scăzute au fost cauza morții a opt persoane în România în ultimele zile.

Șase persoane și-au pierdut viața în Constanța din cauza frigului, una dintre ele decedând în gara din Medgidia. Altă persoană a dormit într-o baracă improvizată, fără nicio sursă de încălzire.

Alte două persoane au murit în București. Majoritatea persoanelor care au avut probleme din cauza frigului **erau sărace și nu aveau unde să doarmă.**” (ziare.com, luni, 29 decembrie 2008)

De o zi, au început să moară
Unu, doi, trei, patru boschetari –
A fost ger – și am rămas ghețari –
Fie-ne țărâna lor ușoară!

De o zi, au început să moară
Niște oameni fără adăpost –
Și-au aflat, și ei, pe lume, rost –
Fie-ne țărâna lor ușoară!

De o zi au început să moară
Oameni ce-au visat atât de reci -
Un chibrit – la secol douăzeci –
Fie-ne țărâna lor ușoară!

De o zi, au început să moară
Niște semeni – nu avem cuvinte
Pe cât au de calde, ei, morminte –
Fie-ne țărâna lor ușoară!

Fie-ne țărâna lor ușoară!

29 decembrie 2008

URARE DE ANUL NOU

Pluguşor cu patru boi,
Boieri mari, boieri de soi,
Brazda nouă, de sub plug,
Sănătate şi belşug
Să v-aducă, să-mpărţiţi
Şi la cei mai necăjiţi!
Şi la cei mai dăruţi!
Boieri mari, boieri plugari,
"La Mulţi Ani!", şi inimi mari!

31 decembrie 2008

CÂND LUMINA VORBEȘTE ROMÂNENEȘTE – 15 IANUARIE 1850

*Motto: „Ah! garafa pântecoasă doar de sfeșnic mai e bună
Și mucoasa lumânare sfârâind săul și-l arde
Și-n această sărăcie te inspiră, cântă barde -
Bani n-am mai văzut de-un secol, vin n-am mai băut de-o lună. „ („Sărmanul
Dionis”, Mihai Eminescu)*

Câtă Lumină e în tine,
Sărmane Rege Dionis,
Cum ții tu cumpăna de bine
Doar pe cuvânt – și e ucis –

Și-a lumii-ntregi, șobolănime,
Ce fericită-n blana ei,
Nici nu te știe, Anonime,
Nu vrea un om, printre cei zei -

Câtă iubire e în tine,
Sărmane Rege Dionis,
Cum ții tu cumpăna de bine
Doar pe cuvânt – și e ucis –

Și din cuvânt, comori de-ai face,
Ai scrie iar, tot poezii,
Căci Oul Lumii, în găoace,
Are poeme de Copii –

Câtă iubire e în tine,
Sărmane Rege Dionis,
Cum ții tu cumpăna de bine
Doar pe cuvânt – și e ucis –

Și trec milenii, trec secunde,
Sărmane Rege Dionis,
Și Taina Lumilor se-ascunde
În nervii tăi, ca-n paradis –

Cu pietre, te ucid nebunii,
Otravă, leac îți dau, leviții –
Te-nchid în nunta lumii, nunii –

Și libertate-ți dau, miliții –

Câtă Lumina e în tine,
Sărmane Rege Dionis,
Cum ții tu cumpăna de bine
Doar pe cuvânt – și e ucis –

7 ianuarie 2009

PÂINEA CEA DE FIECARE ZI

Am stat în frig, noi, uneori,
Că n-avea bani un Dictator,
Să dea căldură la popor –
Nu avea bani pentru comori –

Nici bani de lapte, la surori
Și frați creștini, n-avea, săracul,
Căci ar fi dat și el, de dracul,
De nu-i dădea la negustori –

Nici bani de carne n-am primit -
Nici bani de pus pe masă, ciorbă –
Ne încălzeam la câte-o vorbă,
Între Apus, și Răsărit -

Am stat în frig, noi, uneori,
De-aceea, zău, nu ne prea pasă,
Că e și astăzi, frig, acasă –
Nu avem bani pentru comori –

Nici bani de lapte, la surori
Și frați creștini, n-avem, săracii,
Căci de-i avem, vedem toți dracii,
De nu îi dăm la negustori –

Nici bani de carne n-am primit –
Nici bani de pus pe masă, ciorbă –
Ne încălzim cu câte-o vorbă,
Între Apus, și Răsărit –

Și mulțumim pe românește,
Păstorului ce ne hrănește...

Cu pâinea Lui, de chinuit...

8 ianuarie 2009

RUGĂCIUNE

Ce greu e, Doamne, să încalți
Pe toți săracii Lumii Tale,
Câte călcâie, mereu goale,
Spre cerul Tău – să le înalți –

Din ce să-mbraci atâta humă,
Căci nici pământ nu-i de ajuns
Un om să faci, dintr-o legumă,
Deși din Tine-i suflet uns –

Ce greu e, Doamne, să privești
Universala Ta Povară,
Care mă-ntreabă: De ce ești,
Fără ca altul să te doară?

Ce greu e, Doamne, să tot cer
Și să primesc tot infinitul,
În timp ce altora, stingher,
Să le grăbesc numai sfârșitul –

Ce greu e, Doamne, să te mint,
Că duhul meu nu e minciună,
Când pentru mine am alint,
Și pentru alții – numai strună –

Și ce să-Ți cer, și ce să-mi dai,
De chin mi-e frică, vreau de toate –
Poate la toți să dai un Rai,
Și mie – nesingurătate –

Măcar cu Tine, să rămân
În gând, în iad, o veșnicie,
Neputincios copil bătrân,
Rugându-mă, în versuri, Ție –

8-9 ianuarie 2009

CEI CARE ÎMPART TOT

Cu-adevărat, n-am să vă dau nimic –
Nici blid, nici țol, nici har, nici firfiric –
De ce să vă rețin, din ce vă place?
Cu-adevărat, dormiți, vă rog, în pace!

Cu-adevărat, nimic n-am să vă dau –
Nici rai, nici iad, nici Omega, nici Tau –
De ce să vă răpesc sublimul timp?
Visați, vă rog, în Hades, sau Olimp!

Cu-adevărat, de ce fel de cuvinte
Aveți nevoie-n inimă, și minte?
Nu eu sunt priceput să vi le spun –
Trăiți, în cer, sau casa de nebuni –

Cu-adevărat, vegheați să se muncească
Și jos, în iad, și-n fabrica cerească –
De ce să vă opresc prea scumpa trudă?
Munciți, vă rog! Natura este crudă!

Cu-adevărat, cândva, știam nimic –
Nici astăzi, să câștig un firfiric –
De ce să vă rețin să înmulțiți
Plăcerea de-a fi singuri, fericiți?

Cu-adevărat, cu vorbele-mi de clacă
Chiar Dumnezeu, prea bunul, ce să facă?
Și totuși, numai El îmi mai suportă
Sporovăiala lungă, pe aortă –

Cu-adevărat, și scrisul, chiar, e trudă –
Cititul, ascultarea lui, asudă –
De ce să vă opresc din rugăciuni?
Rugați-vă, vă rog, pentru nebuni!

13 ianuarie 2009

MAI AM UN DOR SFIELNIC

Pe Eminescu, nu îl pângăriți
De ziua lui, cu flori, ori în cuvinte –
Unui poet din cei mai chinuiți
Puneți-i doar, o pâine, dinainte -

Pe Eminescu, nu îl îmbrăcați
În imnul ascultărilor de sine -
Celui mai necajit dintre cei frați,
Acoperiți-i golul, cu rușine –

Pe Eminescu, singur, lângă mare,
Lasați-l doar nemuritor, să plece –
Și încălziți-l numai, fiecare,
Pe cel mai singur degerat, din zece-

Lui Eminescu, lângă codrul, linul,
Lăsați-i somnul liber, și aproape –
Și dăruți în orice zi, puținul,
La omul din cuvântul searbăd: “frate” –

Lui Eminescu, cum pribeag nu este,
Doar legănat de codri, și luceferi –
Cu viața voastră, scrieți-i, poveste,
Să-i fie frații mici, cu toții, teferi -

Va geme lumea-n patimile, toate,
Și în cuvinte noi, cumplit cântate -
Lui dați-i, dăruind celui aproape -
Un dor sfielnic - nesingurătate...

14 ianuarie 2009

MI-A SCRIS ASEARĂ DUMNEZEU

Mi-a scris aseară Dumnezeu –
Căci îi tocmisem o scrisoare,
Să nu-L las singur, când îl doare
Povara ultimului om –

Îmi caligrafia, molcom,
Că i-am făcut plăcere mare –
Că-n trista Lui însingurare,
Și-a amintit, de El, un om –

Semna cum scrie El, mereu –
Cu flori de câmp, de cer, albastre –
Cu toate visurile noastre -
Pe iia inimii de seu

Eu, Doamne, cred că-Ți voi mai scrie –
Măcar atât să-Ți las, în urmă –
Limba română, mereu vie –
Cum lași Tu, Pacea, peste turmă –

Mi-e frică doar, că-n Tot Pământul
Nu voi găsi vreo povestire,
Sau voi greși, mereu, cuvântul,
Căruia –i dai – o mulțumire...

Dar îți voi scrie... voi tot scrie ...
Să știi că singur, niciodată,
N-am sa Te las, ca să Te bată
Singurătatea Ta cea vie ...

Vă rog frumos, pe voi, ce știți
Mai bine, graiul omenesc -
Si mult mai bine, să iubiți,
Vorbiți-i ... până într-o zi

Când vă va scrie: mulțumesc...

15 ianuarie 2009

RUGĂCIUNE

ieroschimonahului Anatolie de la Optina

Din toată lumea de valori,
Nu uita, Doamne, a-mi lăsa,
În locul marilor comori:
Pustia Ta.

Căci doar cu lacrimile zbori
Când cerul nici nu-l vei vedea –
De-aceea dă-mi, în loc de sori:
Pustia Ta.

Și fără Tine, nu-s nici zori
Dar Duh, cât nu pot încăpea -
Acolo unde Tu, cobori
Pustia Ta.

Și Universul e un fir
De praf, când numai dragostea
Acolo este, unde-i mir
Pustia Ta.

16 ianuarie 2009

POEȚII NOȘTRI DE LA ȚARĂ

lui Grigore Vieru (născut 14 februarie 1935 – decedat 18 ianuarie 2009)

Poeții noștri de la țară,
Când urcă-n cer, în sat coboară –
Și-n țarini, seamănă poeme,
Pe nume, mamele să-i cheme -

A lui Vieru, sau Sorescu,
Alecsandri, sau Eminescu,
Când urcă-n cer, coboară-n sat,
Să stea cu țara lor, la sfat –

Să are, când, cât de adânc,
S-ajungă fiecărui țânc,
Ce să le dea, din ei, să fie
Și pâine, dar și poezie –

Poeții noștri de la țară,
Chiar dacă vor, nu știu să moară,
Doar se întorc la ei, în sat,
Să facă sfinților, curat –

Și sfinții stau, cumiști, în rame –
Atâția tați, și-atâtea mame,
Cât nu încap nici în icoane
De câte lacrimi au în rane –

Poeții noștri de la țară,
Când urcă-n cer, în sat coboară,
De-a dreapta tatălui, năframă,
Precum o inimă de mamă –

18 ianuarie 2009

FOAMEA

<http://www.ziarulfacia.ro/Previziuni-sumbre-privind-foametea-in-lume+21503>

Când sărăcia e-așa bogată,
Unde pui, Doamne, spița săracă?
Când foamea-n burtă, va să le bată,
În loc de toacă?

Când nu se-ajunge hrana pe globul
În care numai zeii mănâncă,
Să dai la robi, de mâncare, cui, robul,
Îi vei fi încă?

Sau ce minune, în dar, vei duce
La osândiții fără speranță –
Sau doar pe Tine, singur, pe cruce,
Și cu chitanță?

Bun ești Tu, Doamne, că suferi toate –
Alienare, crimă, minciună –
Și duci o lume, tot mai departe
De Lumea Bună –

Nu sunt soluții pentru toți mieii -
Spun lucrătorii din Babiloane,
În timp ce-n bocet, foarte iubeii
Îți bat piroane –

Mori și Tu, Doamne, încă odată,
De foamea rece, foame de bine –
În timp ce lumea, imaculată,
Mușcă din Tine!

20 ianuarie 2009

SHOW ROOM DE CRUCI

Show room de cruci, show room de cruci –
Cotate aprig, licitate –
Tu, dintre toate, duci, și duci,
Doar crucea Lumii, de păcate -

Show room de cruci, show room de cruci –
Cruci pentru primi, ori cei din urmă -
Tu, dintre toate, crucea duci
Acelora pierduți de turmă –

Show room de cruci, show room de cruci –
Cruci vorbărețe, ori buimace –
Tu, dintre toate, crucea duci
Lor, făcătorilor de pace -

Show room de cruci, show room de cruci –
Cruci care risipesc, sau strâng –
Tu, dintre toate, crucea duci
Acelora care mai plâng –

Show room de cruci, show room de cruci –
Cruci cât adâncul, sau văzduhul –
Tu, dintre toate, crucea duci
Acelora săraci cu duhul

Show room de cruci, show room de cruci –
Cruci pentru grași, sau costelivi,
Tu, dintre toate, crucea duci
Celor prea blânzi, și milostivi

Show room de cruci, show room de cruci –
Cruci pentru oamenii iubiți –
Tu, dintre toate, crucea duci
Celor flămânzi și prigoniți

Show room de cruci, show room de cruci –
Mai scumpe, mai fără valoare –
Tu, dintre toate, crucea duci
Celor din urmă, în spinare –

Show room de cruci, show room de cruci,
Mai mici, mai mari, mai în etate –
Tu, dintre toate, duci, și duci,
Crucea întregii Lumi, în spate –

21 ianuarie 2009

DACĂ TINEREȚILE AR ȘTI, DACĂ BĂTRÂNEȚEA AR PUTEA

Dacă tinerețile ar ști,
Dacă bătrânețea ar putea,
Dacă flori de bine, de copii
Doamne, am sădi pe lumea Ta –

De am mai avea putere, înțelepți,
Când omătul cel de altădată,
Strâmbi cum ne-a ajuns, ne face drepti -
De am mai trăi, încă odată –

De am cumpăni, de când la joc
Griji n-aveam, și-ntreaga veșnicie
Cailor ce nechezau în noi, cu foc
Iarbă le eram, și herghelie –

De am asculta, măcar atât – (pauză lungă)
Vântul dinspre Tine, cum adie,
Cum ne iei, ușor, de după gât,
Și în brațe – o copilărie –

De am asculta, măcar atât – (pauză lungă)
Codrul către Tine, cum ne-mbie,
Cum ne ții în palme, coborât
Drept în bătrânețea noastră - vie –

Dacă tinerețile ar ști,
Dacă bătrânețea ar putea,
Dacă flori de bine, de copii,
Doamne, am sădi pe lumea Ta –

27 ianuarie 2009

RUGĂCIUNE

Tot mai puțin, tot mai puțin –
Gust din păcatul cel senin –
Când asfinți-voi, în sfârșit,
Îl voi fi lepădat, tihnit –

Tot mai flămând, și tot mai mult,
Gust din păcat, și îl ascult –
Când asfinți-voi, ca de plumb,
Mă va ademini, în bumb -

Tot mai copil, tot mai bătrân –
Ce drag îmi este să amân ...
Pe lumi care gonind, mă cern,
Să fiu repaosul etern –

Tot mai lipsit, și plin, de toate –
Mi-e dor de nesingurătate -
Te rog, căzut pe cărăruie,
Doamne, în iad, să-mi fii cățuie -

28 ianuarie 2009

DANS

Se plimba prin tine și parcul acela,
Sărutu-ți, iubito, e dulce-amar,
Cuibarul luminii e azi un bazar,
Prin noi, timpul urcă, pierzându-și nacela -

Și aripa păsării tale, rănite,
Și gâtul de lebădă, întins muribund –
Așa cum a fost de mințit, de cuțite,
Mai cântă și astăzi, păgân și profund -

Coboară și lacul în sevele tale,
Copaci candelabre se-aprind pe alei,
Ce plini îți sunt sânii sub hainele goale –
Și cum li se-nchină smeriți dumnezei -

Și coapsele tale sunt dealuri, luminii,
Pe care te caut cu ochii închiși –
E iarna în care-nfloriți sunt și crinii,
Așa cum te mângâi, cu ei, pe iriși –

Și totul e verde, cum n-a fost vreodată,
În iarna în care n-a nins nicăieri –
Sau poate cu palmele noastre de vată,
Ne-atingem pe buze, prin ziua de ieri...

29 ianuarie 2009

Femeia-mi spuse : “șase-șase-șase
 Ce știți de el, ce știți de-apocalipsă?”
 “Știu doar că nu de-un număr avem lipsă,
 Ci doar de rugi, și faptele frumoase –

Cleoapa însuși, ne spunea prin case –
 <<Mânie, poftă fără judecată,
 Închipuire, sunt păcate, iată,
 Ce-s scrise azi în șase-șase-șase>> –“

“Bunica povestea – când vine semnul
 Pe lume, vine, după, Anticristul –“
 A spus femeia – eu i-am spus îndemnul:
 “De draci mă tem de-s singur, de-s cu Hristul

Îi râd în față – ce-are el a-mi face?
 Ce poate să îmi ia? Doar biata carne –
 Dar sufletul, e-al Domnului, în pace –
 Nimic, de la Hristos, să nu vă-ntoarne –

Cât timp suntem cu El, nu avem teamă –
 Cât timp suntem cu Sfinții, bună pace!
 Cât timp avem o inimă de mamă
 În preoții cu har, și-n ce vom face –

Cât timp avem Biserica Română,
 Nimic de n-am avea, urcăm frumos,
 Cu Iadul tot, smerit și blând - de mână -
 Până la judecata lui Hristos!

29 ianuarie 2009

POVESTEA CELUI MAI MARE DINTRE SFINȚI

Vasile, și Grigorie, și Ioan –
Cum vă cântau cei mici, pe fiecare!
Și se certau, cum te-ai certa pe-un ban:
Care-i mai Sfânt? Mai Drept? Mai Bun? Mai Mare?

Și toată pacea lor - din sfânt alean -
Era acum zaveră și turbare –
Căci se certau, cum te-ai certa pe-un ban:
Din Sfinții, trei, au care e mai Mare?

Și se priveau cu ură de dușman –
Și se loveau cu patimă ce doare –
Vasile, sau Grigorie, sau Ioan –
Care din ei e Sfântul cel mai Mare?

Și din mioare blânde, cu păstor –
Ajuns-au lupi ce se rupeau în ghiare –
Doar pentru un răspuns mulțumitor:
Din toți cei buni, și Sfinți, cine-i mai Mare?

Și li s-au arătat la fiecare,
Cei trei, printr-un Episcop credincios:
Și-așa le-au spus: “Doar Unul este Mare,
Și-acela-i Bunul Dumnezeu Hristos!

Iar noi, toți trei, doar prafu-i pe cărare,
Și cei din urmă frați mai mici, ce-i poartă
Iubirea pentru oameni, răbdătoare,
Și sufletu-I cel Bun, din poartă-n poartă -

Noi trei, doar Una suntem, și-ntrebare
Dacă ne faceți, care-i mai frumos,
Mai Bun, mai Drept, mai Sfânt, mai Domn, mai Mare -
Acela-i Bunul Dumnezeu: Hristos!

Iar noi, în juru-i, turma de mioare –
Copii bătrâni, ce ni se zice Sfinți –
Doar pentru că Îi facem ascultare,
Și El ne dă Iubire de părinți –“

Și-au ascultat, atunci, cu-nfiorare –
Cei ce atât de-amarnic s-au certat –
Și-au zis: “În veci de veci, doar Unu-i Mare:
Hristosul nostru – Domn Adevărat!

Iar noi, în juru-i, turma de mioare –
Copii bătrâni, și frați de rugăminți –
Doar pentru că Îi facem ascultare,
Și El ne dă Iubire de părinți –“

30 ianuarie 2009

LOCUL

V-aș lua cu mine, prieteni, dar acolo
Unde mă duc, e frig, și sărăcie –
Nici lira nu adie în tremolo,
Bucatele, de sunt, se-mpart la mie –

Și vinu-i rar, și apa-i măsurată,
Și haina este roasă de-nțeleș,
Și cel ce vrea, de va primi vreodată,
E ca să nu primească, mai ales –

Acolo, prieteni, lumea-i răsturnată,
Cel bun - e cel din urmă dintre toți,
E osândit și rupt de lumea toată,
Și slugă prea netrebnică, la hoți -

Cu cât mai bine face, rău primește –
Cu cât mai mult împarte înțeleș,
Nu îl ascultă nimeni - doar trudește
Știind că n-are parte de cules –

Și lumea trece prin acele locuri,
În care triumfale, căutând
Avere, sănătate, și norocuri –
Grăbiți, cerând mereu, cât mai curând –

Estimp, cei de pe loc, mereu, se roagă –
Cât să se roage încă, pentru toți –
Să li se dea vederea cea întreagă,
Să se întrebe: Doamne, cum mai poți?

V-aș lua cu mine, prieteni, dar acolo
Unde mă duc, e frig, și sărăcie –
Nici lira nu adie în tremolo,
Bucatele, de sunt, se-mpart la mie –

Acolo e-o Biserica ce știe
Că Dumnezeu e-n ea, chiar de-i pustie...

30 ianuarie 2009

CÂNTEC PENTRU PUI

Puiul mamei, rămâi mic –
Cât de mare te vor crește
Marii mari, dar de nimic -
Tu rămâi de două dește –

Domnul cel de borangic,
Doar într-un copil încape –
Puiul mamei, rămâi mic,
Să Îi fii, mereu, aproape...

De vei crește mare, pui,
Și vei ști ce nu se știe,
Ce folos, de nimănui,
Nu vei da copilărie –

Puiul mamei, rămâi mic –
Cât de mare te vei face,
Celor mici, să dai un pic
De Lumină, și de Pace –

Și de alții se vor face
Mari cât Bunul Dumnezeu,
Puiule, rămâi în pace,
Mic, în fața Lui, mereu ...

31 ianuarie 2009

RĂMAS BUN

"Acum slobozește pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta" (Sfântul Simeon)

“- Ce ai ținut în brațe, Simeoane?”

“-Pe Dumnezeu, copil, rupt în piroane!”

“-Ce ții în brațe, veșnicind, mereu?”

“-Copilărind, pe bunul Dumnezeu!”

“-Și cât de greu, povara Lui, te-apasă?”

“-Nici nu o simt, căci ne e dor, și casă!”

“-Și ce Ți-a spus, copilul, din vecie?”

“-Că veșnicia e copilărie!”

“-Ce are un copil, din scumpătate?”

“-Nu are griji, și are libertate!”

“-Și cine îi sunt robii lui, cumiții?”

“-Precum sunt sfinții, cei ce-i sunt părinții!”

“-Și ce-ai să-i spui, copilului, la moarte?”

“-Când vei fi duh, cu ce rămâi, din toate?”

“- Cu ce rămâi, prea bune înțelept?”

“- Cu Dumnezeu, strângându-mă la piept!”

2 februarie 2009

EXODUL

Big-Bangul nu a existat -
La cel dintâi păcat, și cel mai mare,
Întregul Paradis a explodat,
Și moare-n cioburi – din neascultare –

De câte ori, copilului, n-am dat
Sfat după sfat, visare cu visare –
Și el le-a risipit, și s-a jucat,
În cel dintâi păcat – neascultare –

Și eu, eu, oare, cât am ascultat?
Când m-am lovit de steaua căzătoare
A lui, chiar de-am știut că e păcat,
Tot am mușcat din el – neascultare –

Și vremea vine, trece, împăcat –
Se naște iarăși, iarăși se și moare –
Din Paradis, ieșim imaculat
În libertate – din neascultare –

2 februarie 2009

DORINȚA

Miluește-Ți, Doamne, Sfinții, cu avere,
Că le-am dus la Templu, o mână de mere –
Și din cele mere, câte-or să ajungă
Doamne, ca avere, Sfinților în pungă?

Și îmi este teamă, că prin mila Ta,
Sfinții, având mere, se vor lepăda
De prea multă stare, milă, și dever,
Și le vor da, toate, celor ce le cer!

Și așa se face, că oricât le duc
Sfinților Tăi, Doamne, mere, ori coltuc
Din câte o pâine, rămân tot săraci,
Mulțumindu-Ți pentru Binele ce-l faci!

Zi de zi, de-avea-voi să le duc grăunții,
Din comori pe care mi le dai cu munții,
Parcă urc cu furca, nucile în pod –
De Le fac un bine, îl dau la norod –

Și așa nu leagă Sfinții Tăi un cheag,
Căci de Tine, Doamne, le este mai drag,
Decât de o pâine, ori mână de mere -
Decât de avere - de cel ce le cere –

Le privesc icoana, doar, și mă închin,
Și prin piept îmi trece crucea unui spin,
Și le simt măsura, și aș vrea să fiu
Praf pe care calcă – liberi, prin pustiu...

4 februarie 2009

CEASUL

Mă uit la ceasul acesta
(este un Casio)
Pe care l-am cumpărat ca să văd
ora exactă,
A costat un milion trei sute de mii de lei,
Adică
Un milion trei sute de mii de români care ar fi putut primi un leu
De la mine
Așa
Au primit câte un leu
Un milion trei sute de mii de japonezi,
(ori chinezi,
Că mai nou și japonezii au devenit iubitori
De aproapele)
Ori mai puțin,
Că aici intră și tva-ul,
Și comisioanele

Mă uit la ceasul acesta
Și îmi place
Atâta doar că are două zgârieturi

Mă gândeam într-un timp
Să îl fac cadou unui tânăr,
Și eu să îmi cumpăr altul
Identic
Dar m-am muștrat pentru că
Îl voi zgâria
Și pe acela

Mă uit la ceasul acesta
Și știu exact ora exactă

Cât timp trăiesc
Și am un serviciu
Și bani
Ca să îi cumpăr bateria
Am un sens superior
Pe lumea care mă transformă
În animal

După moartea mea
Vă rog frumos
Pe voi
Legatarii mei imaginari,
Să îmi duceți ceasul într-o Biserică,
Să se spovedească toate clipele timpului
Pe care l-am trăit împreună
De ce au făcut
Pentru ce, și cine

Eu mi-am văzut visul cu ochii
Am cumpărat un ceas
Ca să văd cât mai exact
Ora exactă

Să facem bine
Să ne verificăm valorile timpului:
Ceasurile dumneavoastră cât arată?

4 februarie 2009

GLASUL CARE TACE

“Dumnezeu aude și glasul celui ce tace” (Sfântul Fotie cel Mare)

Când o întreagă lume, îți vrea doar rău, și sfadă -
Și te învinuiește, cumplit, fără dovadă -
Ocările când plouă, să ai în suflet pace -
Căci Dumnezeu aude și glasul care tace –

Când nu e zi în care mai multul să nu-ți ceară,
Și tu de-abia răsuflă sub idolii -povară,
Comenzile când latră, să ai în suflet pace –
Căci Dumnezeu aude și glasul care tace –

Când mersul lumii - negrul, din alb curat, îl face –
Strivind copilăria, iubirea – din găoace –
Nebunii de-nchid lumea – să ai în suflet pace –
Căci Dumnezeu aude și glasul care tace –

Când toate câte-s scrise, se vor vădi în toate,
Și golul va conduce întreaga plinătate,
Păcatul când e preot – să ai în suflet pace -
Căci Dumnezeu aude și glasul care tace –

Și răului ce crește, dă-i fragi de bunătate,
Atât cât nu te-ncape, atât cât se mai poate –
Când dragostea îi dăruie – să ai în suflet pace –
Căci Dumnezeu aude și glasul care tace –

6 februarie 2009

ZBORUL

Nu știu, când mă întorc acasă
Cât mai sunt zbor, și cât apasă
Cochilia mea - pământ, și cer –
Cât dăruiesc, și câte cer –

Mi-e teamă doar, de la o vreme,
Că am de dat numai poeme –
Și mult prea lacoma mea fire
Cere materie, nu iubire –

Doar cu cuvintele, ce fac?
N-am săturat niciun sărac,
N-am îmbrăcat nici propriul gol,
N-am dat nici inimii, ocol –

Datornic sunt, și n-am în mine
Nici fulguirea vreunui bine,
Gropar al zborului, ce-mi sunt,
Să-mi dau din buzunar, mărunt –

Învăț, atunci, altă plutire,
Urcând în propria-mi prăbușire -
Zbor înăuntrul meu, răsad
Al dăruirii - pe când cad...

12 februarie 2008

CÂNTEC DE LEAGĂN

Mamă

Dragostea ta mă alăptează și mă cheamă -

Copil, matur, bătrân,

Încă mă iei în brațe și îmi dai copilăria toată, de la sân -

Mamă,

Când toată lumea va să râdă, va să geamă,

Tu, pas cu pas,

Mă vei cauta prin infinit, o veșnicie, și mă vei afla - doar după glas...

Mamă,

Cu carnea ta mă aperi de întreaga lume, fără teamă -

Și nu e vamă

În care să nu dai, cu sufletul și viața ta, de mine, seamă -

Mamă,

Adorm și azi, în tine, ca o scamă -

Și nu uita să-mi spui

Pe când mă porți în catedrala pântecului tău, prin timp, hai-hui -

Dormi! Nani, pui!

Om să răsari! Om să apui!

Dormi, nani, pui!

23 februarie 2009

MAMĂ, BINECUVÂNTEAZĂ...

Mamă, binecuvântează
Rodul pântecelor tale,
Și îngăduie, măicuță,
Să mă-nchin Luminii Tale –

Unde-am rătăcit o viață?
Cum de am uitat de Tine?
Cum să-Ți fac acum, măicuță,
Din tot sufletul, un bine?

Doar cuvinte să îți macin?
Numai mâna să-ți sărut?
Sau mai bine, ia-mă-n brațe
Să mă naști, de la-nceput!

Și am să te-ascult, măicuță!...
N-am să ies din tine-afară -
Tu, Lumină, și eu ghemul
Inimii ce mă-nfășoară –

Mamă, binecuvântează
Rodul pântecelor tale,
Și îngăduie, măicuță,
Să mă-nchin Luminii Tale ...

24 februarie 2009

A MAI RĂMAS

“Moartea trebuie să ne găsească mergând.” (Tudor Arghezi)

A mai rămas în mine o sămânță de credință.
Nu e mare. Cât să mă țină încă, pe picioare,
Ca să pășesc, cât pot de drept, de bun, pe lumea mare,
Grăunți din munții mei de bine, dând - la cei de-o ființă –

A mai rămas și rugăciune, cât e bobul de muștar.
Ades, nimic nu-mi spune. Câteodată, îmi dă pace.
Când țin pentru ai mei ce am de dat, ea, doar, mă face
Pas lângă pas, să pun, când mintea-mi spune: e-n zadar!

A mai rămas în mine Viață. Merg cu ea, în gând.
Nu știu nici unde merg, și nici de ce, nici până când -
Încrâncenat în mine este tot ce am plăpând -
Dar tot copil rămân! Si moartea – da! mă va găsi mergând!

25 februarie 2009

MATCA

Măsura Binelui, s-o știe, cine
Poate? Tu, Doamne, ești întregul Bine –
Căci Duh fiind, la Tine, totul vine,
Precum la matcă, roiul de albine –

Această carne care vrea, în sine
Dorințele, hlamide pe ruine –
Cât de departe este ea, de Tine,
Și câte cere-n jitnițele-i pline –

Pe când doar Duhul Tău, lumini senine
Aprinde-n candela mijind din fiecare,
Cu noi compui întregul Lumii Bine,
Cum râurile toate curg în mare –

Măsura Binelui, s-o știe, cine
Poate? Tu, Doamne, ești întregul Bine –
Căci Duh fiind, la Tine, totul vine,
Precum la matcă, roiul de albine –

26 februarie 2009

RUGĂCIUNEA INIMII

Lumânarea inimii să-ți fie
Cărăruie spre Împărăție –

Vântul, ca un clopot, când o bate,
Apără-o, spre cele Prea Curate –

Prin nămeți, prin geruri, și prin zloată,
Roagă-te, frumos și bun, să bată –

Prin poieni de fragi, și bucurie,
Roagă-te, miloasă să îți fie –

Ia aminte ca în moși și babe,
Stă puterea celor mici, și slabe –

Și în cerșetori, și chinuiți
Stă puterea celor prea slăviți –

Tu, cu darul inimii, să nimeri,
Darul cel sărac al Sfintei Vineri –

Căci avere nu e-n lumea toată,
Mare, cât o inimă bogată –

Și de nu ai inimă, nu spune –
Căci o vei primi, prin rugăciune –

Inimă precum o lumânare –
Care simte orișice suflare –

Inimă, precum o căărăuie,
Ce pe toți îi rabdă, și îi suie -

Inimă, precum un clopot care
Face, și cerșește îndurare –

27 februarie 2009

LACRIMA

Din stana-mi de piatră, dă-mi, Doamne, atât,
Dă-mi lacrimi cu care să-Ți țin de urât –

Dă-mi lacrimi în loc de credință, și crez,
O lume întreagă, în plâns, s-o botez –

Pe lumea cea crudă, semeață, și rece,
Dă-mi lacrimi cu care nimic nu se-ntrece,

Doar lasă în urmă o pace în care
Cu marea de lacrimi Te spăl pe picioare –

Pe plânsu-mi, de calci, am să plâng cu sfială,
Și piatra ce sunt, va fi lacrimă goală

Tocită o viață, de tot ce am strâns:
Cu lacrimi de aur, comoară de plâns –

Și Tu, Cel ce este, nu mă întreba
Ce rost are-n lume, și lacrima mea –

Ce poate să facă, când n-are putere,
Ce munte să mute, când cade, și pierde –

Când ea, de mi-e dată, Tu știi, nu-i așa?
Că plâng, Doamne Sfinte, cu lacrima Ta...

3 martie 2009

NOI SUNTEM PĂCATUL

Așa suntem noi, Doamne, păcătoși...
De nu am fi, nu am mai fi frumoși –

De n-am avea păcate, măcar vagi,
Nu Ți-am mai fi, nici Ție, poate, dragi...

Măcar o țără, să nu fim perfecți...
Să nu fim drepți, cum morții sunt de drepți...

Măcar atât cât carnea ne permite...
Noi n-am cerut-o... cere ea, ispite...

Și numai cei ce nu îi știu durutul,
Să fie fericiți... măcar cu duhul...

Așa e, Doamne, noi suntem de carne...
Altfel, am fi lumină, în lucarne ...

Poate că nu avem nici-o ieșire...
Suntem de carne și în mântuire...

Și poate-am vrut a fi de duh, anume -
Dar n-a fost după voia-ne, pe lume...

Iar de-a fost după voia Ta, Înaltul –
Tu, judecă-ne... noi suntem păcatul...

4-5 martie 2009

ALTER IUDA

Din pilda lui Iuda, rețin o morală:
Pe nimeni, vreodată, nu doar să nu-l vând,
Dar nici să îl lepăd – căci legea banală
Frăția ne este, înfrânt, luminând...

Și dacă Tu însuți, Cel fără de seamăn,
Nicăcând nu te lepezi de cel păcătos,
Îmi este și Iuda, aproapele geamăn,
Iar eu, decât dânsul, cu mult mai prejos...

11 - 12 noiembrie 2010

CUPRINS

APROAPELE MEU, IUDA	3
PENTRU APROAPELE MEU IUDA	4
PARTY-UL DOMNULUI.....	5
VREASCUL DE FIECARE ZI	6
ULTIMA DORINȚĂ	7
PILDA TALANȚILOR.....	8
SCRISOARE PROFESORILOR.....	9
DE MI-AR FI DAT	11
SECVENȚE DIN RAI	12
E TOAMNĂ	14
AM MILĂ PENTRU TINE, DIN TINE, DĂ-I ȘI LUI.....	15
E ZIUA TA.....	19
RUGĂCIUNE ÎN PIXELI.....	20
RUGĂCIUNE.....	21
RUGĂCIUNE CĂTRE SFÂNTUL DUMITRU	23
SĂ DAI CE N-AI.....	25
RUGĂCIUNE.....	26
RUGĂCIUNE PENTRU CONDUCĂTORII LUMII.....	27
RUGĂCIUNE.....	28
VĂZURĂ	29
RUGĂCIUNE.....	31
AN BUN	32
UN VOT	33
GOLGOTA SPRE CER	34
RUGĂCIUNE.....	36
CĂCI BINELE NU-I BINE, DE NU SE FACE BINE.....	37
UITE.....	38
VOTEZ CU TINE.....	39
ÎNCHIDE OCHII.....	41
FABULA ȘORICELULUI CARE AȘTEAPTĂ	42
COLINDĂ	43
COLINDĂ	44
TU N-AI EXISTAT	46
MULȚUMESC	48
COLINDĂ DE ANUL NOU	50
COLINDĂ PENTRU MOȘ NICOLAE	53
CÂNTEC DE LERUI-LER	55
COLINDĂ DE ANUL NOU	57
MOȘ IISUS.....	60
VIS DE CRĂCIUN	63
COLIND	65
RUGĂCIUNE DE CRĂCIUN	67
CRĂCIUN	68
SEARĂ DE CRĂCIUN	69
URCUȘ SPRE MOȘI CRĂCIUNI	70

SPOVEDANII	71
CRĂCIUN PENTRU UN MORMÂNT COMUN	72
OAMENI CU CHIBRITURI.....	73
URARE DE ANUL NOU	74
CÂND LUMINA VORBEȘTE ROMÂNEȘTE – 15 IANUARIE 1850.....	75
PÂINEA CEA DE FIECARE ZI	77
RUGĂCIUNE.....	78
CEI CARE ÎMPART TOT	79
MAI AM UN DOR SFIELNIC	80
MI-A SCRIS ASEARĂ DUMNEZEU	81
RUGĂCIUNE.....	82
POEȚII NOȘTRI DE LA ȚARĂ.....	83
FOAMEA	84
SHOW ROOM DE CRUCI.....	85
DACĂ TINEREȚILE AR ȘTI, DACĂ BĂTRÂNEȚEA AR PUTEA.....	87
RUGĂCIUNE.....	88
DANS	89
666.....	90
POVESTEA CELUI MAI MARE DINTRE SFINȚI.....	91
LOCUL.....	93
CÂNTEC PENTRU PUI.....	95
RĂMAS BUN.....	96
EXODUL.....	97
DORINȚA	98
CEASUL.....	99
GLASUL CARE TACE	101
ZBORUL	102
CÂNTEC DE LEAGĂN	103
MAMĂ, BINECUVÂNTEAZĂ	105
A MAI RĂMAS.....	106
MATCA.....	107
RUGĂCIUNEA INIMII.....	108
LACRIMA.....	110
NOI SUNTEM PĂCATUL	111
ALTER IUDA	112

DESPRE JIANU LIVIU-FLORIAN

Născut la 19 aprilie 1961, în Craiova.

Elev al Școlii Trișcu din Craiova, și al liceului “Nicolae Bălcescu”.

A absolvit Facultatea de Electrotehnică din Craiova, secția Automatizări și Calculatoare, promoția 1986, media 9.99, poziția a 7-a pe țară.

Parașutist militar brevetat.

Membru al “Societății Scriitorilor Olteni”, din mai 2000.

Membru al cenaclului “Al. Macedonski” al Societății Scriitorilor Olteni și al cenaclului “Marin Sorescu” al Sindicatului Electroputere Craiova.

Volume publicate:

informatică

1. “Programarea orientată pe obiect în Turbo Vision” – Editura “Intarf”, Craiova, 1993, tipografia “Avrămeanca”.

2. “Programarea orientată pe obiect în Turbo Vision” – Editura Lotus, Craiova, 1994 (sponsor “CEROLA SRL”);

poezie

1. “Musca, păianjenul și paralelipipedul” – premiul I la Concursul Național de poezie “Al. Piru”, organizat de editura Vlad&Vlad, 1996, apărut la Editura Sitech, Craiova, 1998.

2. “Cheltuieli de suflet” – 1999, Editura Sitech, Craiova.

3. “Să-mpuști o pasăre care visează” – 2000, Editura Sitech, Craiova.

4. “Imnurile fățărniciei” – 2010, Editura Contrafort, Craiova;

5. “Alter Iuda” – 2010, Editura Contrafort, Craiova;

proză

1. “Lumea are cele mai bune intenții!” – proză scurtă, Editura “Contrafort”, Craiova, 2008, 200 pagini;

Antologii:

1. “Tărâm de dragoste”, 1979, poezie, Antologie a Comitetului Județean al Partidului Comunist Român, Dolj;

2. “La început a fost Cuvântul...”, 2000, a “Societății Scriitorilor Olteni”, poezie, proză ;

3. “A patra antologie paradoxistă”, New Mexico University, SUA;

4. “Vara visurilor mele”, 2003, Antologia revistei “Amurg Sentimental”, București;

5. “Zugravul de cuvinte”, Antologia Cenaclului “Marin Sorescu”, al Sindicatului “Electroputere” Craiova, aprilie 2004;

6. “Fifth Paradoxist Anthology”, Râmnicu-Vâlcea, 2006;

7. „Medalionul literar – structură permanentă de cultură și educație”, de Marian Barbu (coordonator), Alex. Gheorghe, Florea Miu, Radu Scorojitu, vol. II, Editura “Ramuri”, 2006, pag. 321, 572 pagini;

8. „Dicționarul Biografic al Societății Scriitorilor Olteni”, Editura MJM, Craiova, 2003;

9. „Împreună duminiri pe cale”, volumul 2, Fundația „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”, Craiova;

10. Antologia Concursului de creație literară: “Vara visurilor mele”, ed. a VII-a, 2008, organizat de revista Amurg sentimental și cenaclul “Visătorii” al Liceului din Puiesti, Vaslui.

11. “Golgota hârtiei”, Antologia Cenaclului “Marin Sorescu”, al Sindicatului “Electroputere” Craiova, 2009;

Colaborări la

Radio-Oltenia Craiova (poezie, reportaj) ,

Radio București (poezie),

Radio-Vacanța Costinești (poezie, reportaj, epigrame) ,

Radio Charlie,

Radio-Sud,

publicațiile “Licăriri”, “Înainte”, “Cuvântul Libertății”, “Ramuri”, “Rațiunea”, “Ediție specială”, “Gazeta de Sud”, “Femeia ortodoxă”, “Family News”, “Mozaic”, “Contact”,

“Arca lui Noe”, “Lamura”, “MJM”, “Glasul femeii ortodoxe”, “Millenium” - Craiova;

“Limba și literatura română”, “Jungla Universitară”, “Amurg sentimental”, “Oglinda literară”

– București; “Al cincilea anotimp”, “Crișana plus de duminică”, “Familia” – Oradea;

“Monitorul”, “Convorbiri literare” – Iași;

“Paradoxism” – Universitatea New Mexico, SUA;

“Gazeta de Sud-Est” – regional;

“Cetatea culturală” – Cluj;

“Almanah 2004 – Bucovina literară” – Suceava;

“Orizont Lupenean” – Lupeni, Gorj;

“Murmur” – revistă virtuală de gândire națională și ortodoxă;

“Nordlitera” – revistă virtuală;

"Pasager" - revistă virtuală;

"Terra Nova" - Canada - revistă virtuală;

"Prăvălia culturală" - revistă virtuală;

“Clopotul” – revistă virtuală;

“Altermedia” – revistă virtuală;

“Agero” – revistă virtuală, Stuttgart, Germania;

“Observatorul” – Toronto, Canada;

“Noi, NU!” – revistă virtuală;

“Candela de Montreal”, Canada;

“Destine literare”, Canada;

“Starpress” – Râmnicu-Vâlcea;

“Ecoul”, Epoca”, “Neamul românesc”;

“Glas comun”, “Slova creștină”;

“Singur” – Târgoviște;

“Caiete Silvine”;

“Rapsodia” – Sibiu; “Phoenix Mission” – Arizona, SUA;

“Cuvântul Liber” – cotidian mureșean;

“Mesagerul Olteniei” – Craiova;

"Basarabia literară" – R. Moldova;

"Constelații diamantine", "Literaria";

Referințe critice:

Virgil Dumitrescu (1996), Alexandru Firescu (1996), Ștefan Tunsoiu (1996), Simona Lica (2000), Ștefan Marinescu (2001), Marian Barbu (2000-2008), Maria Prochopiuc(2006), Tudor Negoescu(2006), Doina Pologea (2006), Florentin Smarandache (2006), Melania Cuc(2007), George Filip(2007), Ștefan Vlăduțescu (2008-2010), Ștefan Doru Dăncuș(2009).

Premii în domeniile: tehnic, literar și artistic
(cronologic)

1. Premiul EDITURII MILITARE la OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ, faza finală, IAȘI, 1977; Profesor emerit de limba și literatura română: Iordache Aurelia.

2. Premiul I la OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ, faza finală, ARAD, 1978; Profesor emerit de limba și literatura română: Iordache Aurelia.

3. Premiul III pentru poezie, al Taberei de creație Ciric, Iași, 1979; Președintele juriului: Opreș Tudor.

4. Locul III pe țară, în cadrul Festivalului “Cântarea României”, Cluj, 1979, cu recitalul “În fața atomului”, de Geo Bogza; Președintele juriului: Cojar Ion.

5. Protagonist al spectacolului de muzică, poezie și euritmie “Sunt suflet în sufletul neamului meu”, al liceului Nicolae Bălcescu, regizat de Dl. Emil Boroghină, locul I pe țară, Festivalul “Cântarea României”, Piatra-Neamț, 1979; Președintele juriului: Popovici Alecu.

6. Rolul principal (Vlad Tepeș) în piesa “A treia țeapă”, de Marin Sorescu, cu care trupa de teatru a CASEI DE CULTURĂ A STUDENȚILOR din Craiova, regizor – Patrel Berceanu - obține la Craiova, în 1986, locul I pe țară, pe scena Naționalului din Craiova, în cadrul Festivalului “Cântarea României”; În juriu: Sorescu Marin, Popescu Dumitru Radu, Tudor Gheorghe, Homeag Leni-Pințea, Mazilu Gheorghe.

7. Locul IV pe țară, în cadrul Festivalului “Cântarea României”, secțiunea recitare, Iași, 1985, cu poezia, creație personală, “GENEZA”; Președintele juriului: Caramitru Ion.

8. Premiul I la Sesiunea Națională a Cercurilor Științifice Studentești, Cluj, 1986, cu lucrarea “Conducerea cu sistemul de proces ECAROM 800 a 8 bucle de reglare independente”; Președintele juriului: conf. univ. dr. Ceangă Emil, Universitatea din Galați.

9. Premiul I la Concursul Național de poezie “Al. Piru”, organizat de editura Vlad&Vlad, 1996; Motto: “ Ce e tăcerea? De parcă ar avea dreptul la mai mult! (Merwin)”; În juriu: Gabriel Chifu, Patrel Berceanu, Marius Ghica, Mihai Duțescu, Constantin Barbu, Ilarie Hinoveanu, Virgil Dumitrescu, Dan-Ion Vlad, Octavian Lohon.

10. Premiul Special pentru Scenografie al juriului, în cadrul Festivalului Internațional de Teatru Francofon, ediția a III-a, Arad, 23-26 octombrie, 1995, pentru scenografia piesei “Cântăreața cheală” (în limba franceză), de Eugen Ionescu, cu formația de teatru a liceului CFR din Craiova. Regia: profesor dr. de limba franceză Tronea Maria și profesor lb. română-franceză Jianu Mihaela;

11. Membru al Societății Scriitorilor Olteni, mai 2000;

12. Laureat al concursului “Vara visurilor mele” – secțiunea proză - organizat de revista “Amurg Sentimental” din București și Cenaclul “Visătorii” al Liceului din Puiesti Vaslui, 30 iulie 2002; Motto: “Ce este limba? Haină neagră ce căzu de pe zid/ Cu mânecele încercând să spună ceva. (Merwin)” ; Președintele juriului: Machidon Ion.

13. Redactor și tehnoredactor al “Dicționarului Biografic al Societății Scriitorilor Olteni”, editura MJM, Craiova, 2003;

14. Cercetări privind conducerea sistemelor tehnologice flexibile de fabricație pentru deformarea plastică la rece a pieselor pentru caroserie auto – Teză de doctorat – dr. ing. Marian Popescu, Universitatea Dunărea de Jos, Galați 2004 -> colaborator; Conducător doctorat: prof. univ. dr. Epureanu Alexandru.

15. Membru în colectivul de redacție al publicației on-line de gândire și atitudine ortodoxă – “Murmur”, din septembrie 2004;

16. Premiul I la Concursul Național de Poezie religioasă "Daniil Sandu Tudor", Vatra Dornei, 20-23 iulie 2006. Motto: “...Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut...” (Iisus Hristos). Premiul este un dar pe care îl fac, din toată avariția și fățărnicia mea, Domnului și Dumnezeuului nostru, Iisus Hristos. În juriu: Verona Dan, Ursu Liliana, Pillat Monica.

17. Premiul al II-lea la Concursul Național de Poezie “Dor de dor”, Cluj-Napoca, mai 2007. Motto: “Veșnicia s-a născut la sat” (Lucian Blaga). În juriu: Țene Al-Florin, Toma Marin.

18. Premiul al III-lea, secțiunea proză scurtă, 2007, la prima ediție a Concursului Național de Poezie, Proză Scurtă și Pictură, cu tema IISUS, organizat de Trustul de Presă “Ambasador”, în parteneriat cu Direcția Județeană pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Mureș și Asociația Artiștilor Plastici Mureș. Motto: “...Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut...” (Iisus Hristos). Închin și ofer acest premiu Domnului și Dumnezeuului nostru, Iisus Hristos, cel miluit în timpul vieții pământești cu premiile palmelor, sudalmelor, caznelor, temniței, lanțurilor, pătimirilor, și răstignirii pe cruce.

19. Premiul pentru literatură creștină, secțiunea proză, la Concursul Național de Poezie și Proză Scurtă "V. Voiculescu", ediția a XVIII-a, Buzău, 11 octombrie 2007, organizat de Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național a județului Buzău, în colaborare cu Biblioteca județeană "V. Voiculescu", Centrul județean al Creației Populare, Primăria comunei Parșcov, Muzeul județean, Casa de Cultură a municipiului Buzău, Fundația pentru tineret Buzău, Asociația culturală "Renașterea buzoiană", Fundația academică "V. Voiculescu", Fundația "Irineu Mihălcescu". Motto: "Doamne, numai dragostea Ta aș fura..." ("Tâlhar", de Vasile Voiculescu). Președintele juriului: Popescu Florentin.

Închin acest premiu pentru pomenirea părintelui Cleopa Ilie, și a desăvârșitului creștin, medic, adesea fără de arginți, și minunat scriitor, Voiculescu Vasile.

20. Premiul I, secțiunea proză scurtă, la Festivalul Național de Umor „Ion Cănavoiu”, ediția a XV-a, 20-21 octombrie 2007, Organizat de Consiliul Județean Gorj, CJCPCT Gorj, Biblioteca județeană, Muzeul Gorjului, Liga culturală „Fiii Gorjului” și Consiliul local Runcu. În juriu: Ștefan Cazimir, Nicolae Dragoș, Cornel Udrea.

Motto: "...Și dăruți zâmbetul vostru... Căci nimeni nu duce lipsă mai abitir de așa ceva, decât acela care nu a dăruit niciodată un zâmbet semenilor lui..."

Închin acest premiu pentru pomenirea părintelui Cleopa Ilie, a scriitorului Ion Cănașoiu, și a tatălui meu, Marian.

21. Premiul al II-lea, Concursul de Creație (secțiunea literatură umoristică, proză scurtă), Festivalul Național de Umor "Liviu Oros" Deva - ediția a VIII-a, 28-29 martie 2008. Președintele juriului: Cornel Udrea.

Motto: „...Și dăruți zâmbetul vostru... Căci nimeni nu duce lipsă mai abitir de așa ceva, decât acela care nu a dăruit niciodată un zâmbet semenilor lui...”

Închin acest premiu Regelui Universului, Iisus Hristos, și soției mele, Mihaela.

22. Premiul Editurii "Junimea", la Concursul Național "Ion Creangă" de creație literară – povești, organizat de Muzeul Literaturii Române, Iași, Uniunea Scriitorilor din România - filiala Iași, Primăria Iași, ediția a XV-a, Iași, 13 aprilie 2008.

Motto: "...Mă închin cu sănătate de la golătate, despoietii din urmă. De n-aveți ce mânca acolo, poftim la noi, să postim cu toții...". (Ion Creangă)

Închin acest premiu pentru pomenirea Bisericii Ortodoxe Române, a părintelui Cleopa Ilie, a scriitorului, fiu de țărani, Ion Creangă, a mamei mele, Adriana, și a familiei mele.

23. PREMIUL IV (MENȚIUNE SPECIALĂ) - "De ziua ta" - AL EDIȚIEI I A CONCURSULUI INTERNAȚIONAL DE POEZIE AL ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI "STARPRESS" www.valcea-turism.ro Organizat din inițiativa a două forțe scriitoricești, din MONTREAL - CANADA (poet - GEORGE FILIP) și RÂMNICU VALCEA - ROMANIA (editor - LIGYA DIACONESCU), de Revista Internațională STARPRESS (www.valcea-turism.ro), în Parteneriat cu RADIO ROMÂNIA INTERNAȚIONAL, în colaborare cu: Editura DESTINE MONTREAL (e-mail: poetgfilip@yahoo.ca) PUBLICAȚIA - REVISTA OBSERVATORUL - SUA & CANADA www.observatorul.com, CENACLUL OBSERVATORUL, COLECTIVUL TEATRULUI TUDOR MUȘATESCU DIN TORONTO, PUBLICAȚIA CANDELA - CANADA cu sprijinul REVISTEI IOSIF VULCAN DIN AUSTRALIA, www.revistaiosifvulcan.wordpress.com, www.ioanmiclau.wordpress.com, ROMANIAN GLOBAL NEWS (AGENȚIA DE PRESĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI) și redacția RGN (www.rgnpress.ro), precum și a numeroase publicații naționale și internaționale din România și străinătate printre care amintim: www.monitor-cultural.com, poesis.weblog.ro, www.ro-muenchen.de, www.realitateadinitialia.com, ASOCIAȚIA INTERCULTURALĂ ARS LONGA e.V. – Nürnberg, www.poezii.biz, ta.wordpress.com, www.romaniaitalia.net, es.wordpress.com, www.aradon.ro, www.biserici.org, zh.wordpress.com, eu.wordpress.com, groups.yahoo.com – cehia, technorati.com, www.revistamurmur.info, www.bocancul-literar.ro, www.sphere.com, www.GlasComun.info, Cenaclul Virtualia Iași, Publicația FLUX - Republica Moldova, etc. (Menționăm că Artefactele și Simbolistica de Premiere, de inspirație istorică din antichitatea greco-romana, sunt oferite de «AGORA ROMAGNA LATINA» - Canada, Societate pentru Istorie, Cultură și Latinitate, prin grija domnului Daniel Constantin Manolescu, promotor și tribun al sus-numitei societăți.). Președintele juriului: Filip George.

Închin acest premiu pentru pomenirea Fecioarei Maria, și a tuturor Sfinților.

24. Premiul al II-lea pentru eseu, la cea de-a VII-a ediție a Concursului de Creație literară "VARA VISURILOR MELE", București, iulie 2008. Președintele juriului: Machidon Ion.

Motto: "...luă iar în mână tidva cea scârboasă / și-înfipse dinții-într-însa, ca ogarul." (v. 77,78) "Infernul" (Dante Alighieri).
Închin acest premiu românilor care au fost, sunt, și vor veni, și Regelui lor, Iisus Hristos.

25. "Certificate of Appreciation – awarded to LIVIU JIANU in recognition of valuable contributions to the culture by the Math & Sciences Department of the University of New Mexico - Gallup Branch for 2008-2009; Dr. Florentin Smarandache Chair; 30/06/2009;"

Închin această diplomă în memoria profesorilor și eroilor neamului românesc, și a robului lor, Iisus Hristos.

26.

ÎN PREGĂTIRE

1. "Apostolul Strongu' (Cel Mare)" - "roman epopoe";
2. "Povești muritoare" - proză scurtă;
3. "Caligrafii pe anotimpuri" – poezie;

"Tânărul lipsit de experiență în războiul duhovnicesc lasă pe fundul fiecărei lui fapte bune să se strecoare slava deșartă și părerea de sine. Dar soldatul încercat în acest cumplit război, în mijlocul vâltorii luptei contra patimilor aflându-se, nici o nădejde în sine nu-și pune, ori în faptele lui bune, ci mai vârtos sporește rugăciunea cu lacrimi, strigând întru ajutorul lui Dumnezeu. Avva Matoes zicea: "Cu cât omul stă mai aproape de Dumnezeu, cu atât se vede mai păcătos." El mai zicea: "Când eram tânăr, gândeam câteodată că am făcut vreun bine: acum că sunt bătrân, văd că nici măcar un bine nu am lucrat cu adevărat vreodată". Dar oare nu zis-a Însuși Domnul nostru: " Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu " (Matei 19:17).Deci dacă bun nu este nimeni decât numai Unul Dumnezeu, izvorul a tot binele, atunci cum ar putea fi bună vreo faptă care nu vine chiar de la Dumnezeu? Și cum ar putea cineva care lucrează vreo faptă bună să și-o atribuie sieși, iar nu lui Dumnezeu? Și dacă așa stau lucrurile, atunci în ce se va putea lăuda vreodată omul cel muritor? În nimic, decât numai în Domnul și în bunătatea Lui!"

"Proloagele de la Ohrida" - de Sfântul Nicolae Velimirovici - Vol. I - pag. 530

Dumnezeu nu a făcut oamenii roboți. Oamenii au liber arbitru. Omul este conlucrător cu Dumnezeu pentru împlinirea binelui Dumnezeiesc.

Referințe critice

"Liviu Florin Jianu scrie o poezie subtilă, modernă, între tradiție și experiment în totul novator ; este un spirit contemplativ, tulburat de nostalgii și neliniști, de spaime ale timpului său, uneori chiar anxios, dar precizia expresiei este îngemănată mai întotdeauna cu instinctul inefabilului și al diafanului, astfel că influențele varii se omogenizează iar figurativul citadin sau exotic și fabulosul cotidian au "contrapunete" naturiste și familiale ce dau, parcă, un aparent aer vechi de plângere biblică: după strămoși, după neuitatul părinte Marian, după

locurile natale descoperite de mistere și legende, după setea de puritate a adolescenței unită cu oroarea de platitudinea vârstei mature...

Poezia sa are etnicitate, o anume celebrare a elementelor firii în viziune modernă, are "noapți ale risipitului", vedește ironii cu detașare și stil, "întâlniri în oglindă" ale unui pelerin în timp, are eros și cântec, puls și permanență, jocuri cuceritoare de-a râsul și de-a plânsul, spirit magic uneori, virtuți ale ironiei, dar și retrageri spre îndărătul cuvintelor, sarcasm ca terapeutică...

Modern prin excelență, personal și plin de neprevăzut, poetul ni se pare, totuși și înainte de toate, creatorul unei poezii de inefabilă nuanță intelectuală, dar și al unei memorialistici poetice semnată - Liviu Florian al Orlei."

Alexandru Fireșcu, despre volumul de debut, "Musca, păianjenul și paralelipipedul".

Liviu Jianu: Exerciții de proză cugetată

Ștefan Vlăduțescu

"Există fapte și oameni care în particular n-au nimic care să atragă ca inspirație epică. Totuși, un spirit ce lecturează cotidianul cu o privire scrutătoare, sub aparența de platitudine și în cuprinsul banalității, găsește semnificații desfătătoare. Acestea sunt coordonatele universului epic al cărții de proze scurte „Lumea are cele mai bune intenții!” (Craiova, Editura Contrafort, 2008) de Liviu Jianu.

Autor de volume de poezie și de informatică, concitadinul nostru Liviu Jianu debutează în ordinea epicului, arătându-se un bun narator. Cartea acoperă un interval tematic tridimensional și se dezvoltă în trei tonalități distincte. Se individualizează mai întâi un stil al reflecției ce urcă de la concret la general, fabulos și umoristic. Este vorba de o meditație ce se investește într-un registru grav, insinuant liric și cu o marcată deschidere spre simbol. Se înscriu pe această dimensiune schițe precum „Buzunarele”, „Gradație de merit”, „Educatorea” și „Dicționar de război”. Pecetea acestora este, dincolo de stil, centrarea pe evenimente și împrejurări de mare semnificație existențială. Faptele se impun împotriva povestirii. Acest lucru ne dă senzația că avem de a face cu narațiuni fără epic, mizând probabilistic pe o bine controlată transparență a fisiunii simbolurilor. Între acestea, „Buzunarele” și „Gradație de merit” sunt antologice și, parcă, de nerepovestit.

Pe o a doua dimensiune întâlnim un stil jurnalistic anticafon și plin de vervă, un stil al reținerii unor vieți aflate în plină viteză, unul al oralității accelerate, al vorbirii naturale atrasă în proză de exigențele prinderii în literar a ceea ce este domestic și cotidian. Aici se încadrează schițe precum „Sfântul Mitică Le Grand”, „Ceaiul rusesc”, „Mătura” sau „Moneda de 10 cenți”. În această zonă, Liviu Jianu face proba resurselor sale lingvistice și capacității de a fixa idei și trăiri în armătura unui dialog polifonic. Izbutește să configureze biografii și să înrămeze limbajual portrete. Reușește să concretizeze o elegantă dinamică a narațiunii, să scoată în evidență autenticitatea reacțiilor comportamentale și să le păstreze acestora o nuanță de fidelitate a transcrierii.

Un al treilea stil ce aduce cu el și un registru specific este acela de autoinvestigare religios-teologică. Pe această zonă se configurează chipuri și oameni strălucitori așezați în locuri unde se întâmplă lucruri de rezonanță esențială. Scena este învăluită în cuvinte evocatoare și purtătoare de conotații de plecaciune și smerenie. Acum prozatorul dovedește o remarcabilă capacitate de a păstra sfiata adresării și ispitirea rugăciunii în limitele literaturității. Intervenții narative, precum „Vânduți pe doi Hristoși”, „Rugăciune”, „Preotul de familie” sau „O ursitoare a Sfântului Scaun” ilustrează potențialitatea de a face din smerenie și modestie o experiență estetică.

Cele trei stiluri nu se află în competiție. Ele sunt complementare, instanța epică reușind să nu le amestece și a produce buimăcire. Un stil de exclusivitate se profilează în fiecare povestire. Ele sunt, de asemenea, echivalente valoric și fac ca volumul să fie pe fiecare zonă tematico-stilistică unitar.

Propensiunea și înzestrarea prozatorului sunt spre literatura de comportament cu inflexiuni simbolice. Proza prinde agreabil mișcarea sentimentelor, observă bine trăirile complexe și notează pertinent situațiile existențiale. În plus, izbutește să țină în concordanță desfășurarea evenimentelor și „filmarea” lor narativă. Momentele statice sunt investite cu semnificații reflexive, precum niște pauze pentru intervenția gândirii. Conflictetele, intrigile sunt rare, căci mișcarea este supravegheată de sus și de departe. Prozatorul este un bun constructor de imagini în mișcare. Sigur, curgând pe trei brațe, volumul nu are coerență și coeziune decât la nivelul instanței narative, dar lectura nu este afectată de fragmentarism. Se observă o lipsă de aparență pentru descriere și discursivitate în favoarea unei plăceri elegante a povestirii ce caută, dincolo de aparențe, sensuri și semnificații profunde ale existenței.

Cu lumea interioară a povestirilor sale, Liviu Jianu are delicate și generoase intenții bune, iar lumea la rândul ei are cu ea însăși o înțelegere de nezdruccinat. Am spune că aceasta este proza lumii celor mai bune, confirmate și realizate intenții. Vedem în acest volum o probă de teme și de stiluri. Marele efort de-abia începe pentru a alege să fii ceea ce talentul îți permite și a scrie coeziv, unitar și coerent pe spații mari.”

„Scriitor contemporan de-o efervescentă creatoare reală, ține în echilibru perfect latura visului în care poemul sau proza se suprapun, se pliază simetric și cu un soi de liturgic respect, peste latura științifică, tehnică, - care ar părea la o primă privire că ține de lumea „seacă”, în care trăim, de timpul prin care hălăduim înfrățiți de bunăvoie și irevocabil cu cipul electronic. Jianu Liviu-Florian demonstrează prin ceea ce face că, în pofida unor falși profeti, Poezia va rezista, va Exista pentru că ne-a fost dată de Dumnezeu, ca antidot la frică, uitare, prostie, nimicnicie...”

Melania Cuc
Redacția revistei Agero, Stuttgart

Liviu-Florian Jianu: Imnuri împotriva duplicității

Ștefan Vlăduțescu

„Prin „Imnurile fătărniceii” (Craiova, Editura Contrafort, 2010), Liviu-Florian Jianu probează o vocation poetică aparte, manifestată ca interiorizare a lumii pe coordonatele unui lirism meditativ. Temele sale predilecte sunt orientate pe două direcții: evenimente ale vieții cotidiene (moartea tatălui, un Mos Crăciun pentru fiica sa Marina, „8 martie”, aniversări și anotimpuri) sau evenimente gnoseologice, existențiale ori moral-religioase (răspunsul și întrebarea, darul, moartea unui poet, timpul și sufletul, singurătatea, drumul). Tensiunea lirică se concretizează în tablouri de idei și sentimente, de trăiri, neliniști și interogații. Spiritul creator figurează existența poetică precum o cățărare oximoronică: „În fiecare zi, un pas etern/ M-apropie, mă duce spre infern./(...)/Urcăm, urcăm spre hăuri, poftitori/Visându-ne o clipă, dezertori” („Cătărătorii”). Escaladarea are loc în tăcere, se derulează în sfertare și sub amenințarea unui bolovan, precum cel al lui Sisif: „Azi vine o tăcere ce n-o vom tine minte/E mai de pret o pâine decât niste cuvinte./Împingem bolovanul, ca Sisif, spre zone noi/Va fi să ne strivească de va veni-napoi” („Azi vine o tăcere”). Viata omului stă sub semnul pericolului. Nu riscul bolovanului, al primejdiei fizice este cel ce reprezintă cea mai mare amenințare. Marea încercare o constituie fătărnicia. Ea mimează

credința, bunătatea, onestitatea și curajul. Demersul cathartic de curățare prin evocarea ipocriziei se fundamentează pe o conștiință a vinovăției. Luciditatea celui care își asumă fățărnicia în numele tuturor este de domeniul evidentei. Spiritul este apăsător de duplicitate. Cu toate acestea nu vrea să se elibereze de ea decât în urma unui efort de a-i elibera și pe congeneri. El își dorește să rămână între semeni și să se izbăvească odată cu ei. Lumea nu poate deveni mai bună printr-o singură persoană, ci prin diseminarea bunătății. Rostul fiecăruia este să dăruiască, să se ofere, să se arate disponibil: „De nu dai de la tine-un bun/Nu poți fi bun./Si bunătate de-i avea,/Si nu vei da mereu din ea,/Te vei usca” („Rost”). Darul din dar este regula oricărei civilizații coerente și coezive, a unei lumi bazată pe valori: „Am dat un dar unei femei bătrâne,/Care cânta în strană de demult./(...)Si parcă în viața ei nu a primit/Un dar mai scump” („Darul”). Marele dar, cel mai puțin costisitor și cel mai valoros, este însă vorba bună, cuvântul blând, mângâietor, blajin, așezat. El este la îndemâna tuturor și delimitează calea împăcării cu lumea și cu sine: „De n-ai nimic de dat, în rai,/Nimic, sub soare, și sub lună,/Un singur lucru să mai dai:/O vorbă bună!/De totul e desert și van/E și gunoi, e și cunună,/Mai e pe lume un alean:/O vorbă bună” („O vorbă bună”). O altă valoare pe care se sprijină trăirea lirică o găsim în recunoștință, recunoștința față de mamă, față de părinti: „În livada cu meri, ceruite-n tăceri,/poame rosii, duceau dorul ierbii în ramuri,/odihnea sub un nuc umbra zilei de ieri,/chipul mamei săpa o icoană în geamuri./(...)Ca un fulg de dorinți îi visam pe părinți.” („Floare de recunoștință”, „În livada cu meri”).

Axa acestui univers o reprezintă tatăl: „Când a murit tata/A fost o zi ca oricare alta./Dar soarele a apus dimineata” („30 martie 1987”); „Îmi caut tatăl meu de grâu printre cuvinte,/Si tatăl ară prin poeme, aplecat” („Pâinea cea de fiecare poezie”). Un eu liric nostalgic și preocupat de destinul lumii inscripționează poeziile cu un îndârjit mod de a lucra asupra sa. În timp ce scrie, poetul se modelează pe sine. Faptul că poeziile sunt în cea mai mare parte datate denotă un acut sentiment al timpului. Fiecare apare ca o inscripție, ca un semn, ca o bornă pentru o emoție, pentru o trăire, pentru o suferință. Parcă s-ar dori ca în fiecare vers să se depoziteze un element dintr-o retrospectivă existentială. Eul liric trăiește prin poezie o a doua viață: una de eliberare de fățărnicie, de duplicitate și de ipocrizie. Este vorba de o viață de valori. Este vorba de un spirit liric ce pe cont propriu ispășește păcatele sale și păcatele lumii în speranța că și el și lumea vor deveni mai buni, mai sinceri, mai blânzi.

Prin faptul că se face pe sine mai bun și mai cinstit, omul rezolvă prima și cea mai importantă problemă pe care lumea o are cu el. Prin a lucra asupra sa în domeniul valorilor dezirabile, eul liric elimină marea aporie a alterității: aceea conform căreia fiecare dintre noi crede că cel mai ușor este să se schimbe altul, celălalt, alteritatea, iar nu să se schimbe el. Lirica aceasta este una a unui spirit ce se îngrijeste mai întâi de schimbarea de sine în bine ca prim pas pe un drum al valorilor ce, odată deschis, ar putea fi urmat și de alții. Este de ajuns că un om se face pe sine mai bun pentru ca lumea să aibă o speranță întemeiată. A te face pe tine mai bun este o algebră pe care Liviu-Florian Jianu o întemeiază ca pe un mod de a merge mai departe. Calea acestei ecuații rezolvate se profilează a fi valorile morale, estetice, existenciales. În poezia „Algebra unui elev al viitorului” se configurează o viziune a binelui: „Crestea, atâta știință, în fiecare zi-/Firesc, crestea pe lume sământa unui bine/Din care vor bea sânge alți oameni, alți copii-/Si toate câte-or creste, se vor scădea din mine...”. Asumarea acestei căi nu este un sacrificiu, ci acceptarea singurătății ca premisă a unui bine comun în perspectiva unui viitor mai confortabil și fericit pentru urmași: „Cu fiecare zi, te-ngrop în mine,/Tu, îndepărtata mea singurătate,/Si ocolindu-te, la amândoi fac bine,/Târziu când toate fi-vor judecate” („Cântec de ziua noastră”).

În cadrul acestei lumi ce se întoarce spre sine, căutând valori, se delimitează câteva modalități de adresare și de răspuns. Materia lirică este modulată în tonuri elegiace: litanie, spovedanie, rugăciune și cântec de leagăn.

Volumul conturează o viziune elegiacă unei lumi a onestității, a onoarei, a cuvântului dat. „Imnurile fătărniceii” este cartea unui poet reflexiv, acaparată de senzația valorii în lumea de azi și chinuit de îndoiala că exemplul de cinste poate fi cel mai bun argument. Experiența lirică face vizibil un fond de calități umane și o sumă de trăiri în legătură cu acestea. Miscarea poetică o reprezintă, sintetic, luarea de cuvânt a unui om care cu bună-credință trăiește pe cont propriu destinul duplicitar al lumii. ”

“Sincere felicitări pentru aceste versuri scrise cu talent, suflet, sinceritate și dragoste față de DOMNUL, față de oameni, de semeni.” PETRE GIGEA-GORUN

(Primar al Craiovei, Ministru de Finanțe al României, Ambasador al României la Paris, despre versurile din volumul de poezie ALTER IUDA)